TEORIA EVOLUȚIONISTĂ = UN ROD AL IMAGINAȚIEI

Întroducere

„Cândva am crezut total în evolutie", avea să-si amintească mai târziu Părintele Serafim. „Credeam nu fiindcă mă gândisem foarte mult la această problemă, ci doar fiindcă .<<toată lumea crede în ea>>, căci este un .<<fapt>>, si cum să tăgăduiesti .<<faptele>> ? [...] încă îmi mai amintesc cum profesorul meu de zoologie din anul întâi divaga asupra .<<măretelor idei ale omului>>: pentru el, cea mai măreată idee pe care omul o născocise vreodată era ideea de evolutie; o idee mult mai măreată, credea el, decât .<<ideea de Dumnezeu>>."

Pe scurt, triumful darwinismului implica moartea lui Dumnezeu, pregătind înlocuirea religiei biblice cu o nouă credintă întemeiată pe naturalismul evolutionist. Noua credintă urma să devină temei nu doar al stiintei, ci si al guvernării, legii si moralei. Urma să fie filosofia religioasă oficială a modemitătii." [*Phillip E. Johnson, Defeating Darwinism by Opening Minds, Inter Varsitv Press, Downers Grove, Illinois, 1997, pp. 98-99.*]

Câtiva dintre cei mai străluciti savanti ai lumii - de la Richard Owen si Louis Agassiz în anii 1860, până la Richard Goldschmidt si Otto Schindewolf în anii 1940 - au arătat comunitătii stiintifice stânjenitoarele dificultăti ale teoriei proclamate la Centenarul Darwin, dar acesti savanti fuseseră ridiculizati iar obiectiile lor, cu totul întemeiate, fuseseră respinse cu promptitudine. Pe lângă aceste critici cu glas tare, a existat si un grup tăcut de savanti ce dezaprobau teoria evolutionistă, dar se temeau să atace conceptia dominantă despre lume. Existenta grupului a fost confirmată chiar la Centenarul Darwin de către paleontologul Everett Claire Olson de la Universitatea din Califomia, care spunea: „Este greu de apreciat mărimea si alcătuirea acestei fractiuni tăcute, dar nu e nici o îndoială că număml lor nu este de neglijat".

Fie că fuseseră redusi la tăcere sau au ales să rămână tăcuti, numerosii savanti ce au pus la îndoială darwinismul nu au fost auziti de poporul american. Prin urmare, când Părintele Serafim a început să studieze stiintele naturale în liceu si în facultate, la începutul anilor cincizeci, i s-a spus că evolutia întregii vieti dintr-o supă primordială era o realitate incontestabilă si de neatacat, la fel de sigură (după cuvintele lui Julian Huxley) ca si faptul că pământul se roteste în jurul soarelui.

Părintele Serafim a absolvit Pomona College în 1956, continuând studierea vechii limbi si filosofii chineze la Academia de Studii Asiatice din San Francisco iar mai târziu la Berkeley University din California. Pe când se afla la Academie, a descoperit scrierile metafizicianului francez din secolul douăzeci, Rene Guenon, un traditionalist ce căuta răspunsuri la întrebările ultime în formele vechi, ortodoxe ale religiilor lumii. Guenon a limpezit si a preschimbat perspectiva intelectuală a Părintelui Serafim. Mai târziu el scria: „Guenon a fost cel care m-a învătat să caut si să iubesc adevărul mai presus de toate, si să nu mă multumesc cu nimic altceva."

Educatia Părintelui Serafim îl învătase să vadă toate lucrurile în termenii progresului istoric, conform conceptiei evolutioniste a epocii modeme. După descoperirea lui Guenon, a început a vedea lucrurile în termenii decadentei istorice.

In primii ani de după convertirea sa, Părintele Serafim a făcut o cercetare minutioasă a istoriei filosofice a civilizatiei apusene, spre a întelege pe deplin cauzele din trecut, starea prezentă si dezvoltarea viitoare a apostaziei apusene de la „Vechea Ordine" a civilizatiei crestine traditionale. Din acest studiu trebuia să iasă al său „magnum opus" filosofic, intitulat împărătia omului si împărătia lui Dumnezeu.

In capitolul patru al lucrării pe care si-o propusese, Părintele Serafim avea să discute noua fizică propusă la sfârsitul Renasterii de către rationalistii Bacon si Descartes, care priveau universul ca pe un sistem închis, tintind să descopere cauzele prime si naturale (adică nedumnezeiesti) ale tuturor fenomenelor fizice.[*Pentru o discutie bine documentată asupra rădăcinilor istorice ale naturalismului vezi Michael Denton, Evolittion: A Theory in Crisis, Adler & Adler, Bethesda, Maryland, 1986, pp. 71 -73.*] în acelasi capitol urma să descrie filosofia modernă a progresului, ce s-a ivit la sfârsitul Iluminismului, înlocuind conceptia despre o lume stabilă

ce caracterizase mare parte din gândirea Luminilor. Aceste două angajamente filosofice a priori - fată de naturalism si fată de progres au alcătuit stratul germinator din care a iesit teoria evolutiei, propusă întâi de bunicul lui Darwin, Erasmus, în 1794. Cum observa mai târziu Părintele Serafim, „Această teorie s-a dezvoltat în paralel cu mersul filosofiei moderne începând de la Descartes, cu mult înainte de a fi existat vreo .<<dovadă stiintifică>> a ei."

Pe când lucra la "Impărătia omului si împărătia lui Dumnezeu", Părintele Serafim identificase credinta omului modern cu o formă secularizată de hiliasm: credinta în inevitabilitatea progresului si în perfectibilitatea lumii acesteia căzute. Prin credinta sa în dezvoltarea treptată de la inferior la superior, evolutionismul era strâns legat de hiliasm; sau, cum spune Părintele Serafim, era „o consecintă aproape inevitabilă a acestuia".

Impreună cu hiliasmul, evolutia era ceea ce Părintele Serafim numea „o fortă primordială adânc înrădăcinată, ce pare să pună stăpânire pe oameni cu totul în afara atitudinii si judecătii lor constiente. (Si este cât se poate de firesc să fie asa: ea a fost semănată în fiecare dintre noi încă din leagăn, si deci e foarte greu a o evidentia si a o privi rational.)" Ca ecou la cuvintele lui Julian Huxley, care la Centenarul Darwin numise evolutia un „model de gândire", Părintele Serafim spunea că ea era „un model de gândire potrivnic ortodoxiei, nu doar o oarecare altă idee". Si acest model de gândire, observa el, urma un parcurs ce era „chiar opusul învătăturii crestine":

„Filosofia evolutionistă a .<<ridicării din animale>> pare desigur de ne împăcat cu conceptia crestină a .<<căderii din Rai>>, si întreaga noastră con ceptie asupra istoriei va fi negresit determinată de felul în care credem !"

Tocmai modelul de gândire hiliasto-evolutionist a fost acela care a produs miscări politico-religioase precum socialismul international (globalismul) si ecumenismul. Toate aceste miscări împărtăsesc acelasi tel hiliast: o „nouă ordine" viitoare unde toate rânduielile anterioare, privite ca având legătură cu o anumită treaptă a procesului, vor fi în întregime schimbate. La fel cum în ideea evolutiei biologice orice deosebiri între organisme sunt estompate - întrucât organismele se transformă din unul în altul în perioade de milioane de ani - tot asa toate deosebirile între natiuni si religii se estompează în „noua ordine mondială" a hiliasmului.

După cum am văzut, în prima jumătate a secolului douăzeci savantii se fereau să pună la îndoială modelul evolutionist. Testau orice altă ipoteză, în afară de aceasta - căci pe ea se sprijineau toate celelalte, întreaga clasificare a notiunilor lor. Cei câtiva savanti - printre care unii foarte însemnati - ce îndrăzneau să submineze această dogmă erau socotiti „eretici" si pusi pe lista neagră.

Dupa anii cincizeci situatia a început a se schimba. Unul câte unul, „opozantii tăcuti" pomeniti la Centenarul Darwin începură să iasă la iveală. Savanti reputati începură să ridice serioase îndoieli asupra evolutiei, si erau de-acum prea multi pentru a mai fi redusi la tăcere. Progresele „stiintelor grele", ale geneticii moleculare, embriologiei etc., puneau mari dificultăti savantilor în a împăca datele lor cu modelul neodarwinist. Au apărut cărti stiintifice ce criticau teoria lui Darwin, printre care Implications of Evolution (Implicatiile evolutiei) (1961) de G. A. Kerkut, profesor de fiziologie si biochimie la Universitatea Southampton, Anglia, si L'Evolution du vivant (Evolutia organismelor vii) (1973) de Pierre P. Grasse, unul dintre cei mai mari biologi în viată, fost presedinte al Academiei Franceze de Stiinte. Dr. Grasse îsi încheia cartea cu acest nimicitor rechizitoriu al evolutiei darwiniste:

„Prin uzul si abuzul unor postulate ascunse, al unor îndrăznete si ade sea neîntemeiate extrapolări, s-a creat o pseudo-stiintă. Ea prinde rădăcini în chiar miezul biologiei, făcând să rătăcească numerosi biochimisti si biologi, ce cred în mod sincer că acuratetea conceptelor fundamentale a fost demonstrată, ceea ce este departe de realitate."[*Am citat după traducerea engleză a cărtii lui Pierre P. Grasse, Evolution of Living Organisms, Academic Press, New York, 1977, p. 202.*]

In ciuda unor astfel de afirmatii ale unor savanti de primă mărime, dezbaterea asupra teoriei evolutioniste ca o pseudo-stiintă a rămas în mare pare în tre zidurile institutiilor stiintifice, nefiind încă cunoscută publicului. Oamenii care ar fi vrut să afle ce se întâmpla cu adevărat în mediile stiintifice ar fi trebuit mai întâi să se fami liarizeze cu cărtile si revistele de specialitate.

In dorinta sinceră de a sti ce avea de spus stiinta modernă despre evolutie - ce anume era într-adevăr dovedit si ce anume era speculatie - Părintele Se rafim a studiat principalele lucrări stiintifice, ca si lucrările de popularizare asupra „dovezilor" evolutiei si originii omului. A stat de vorbă si cu savanti ce lucrau în institutiile cele mai importante, care i-au spus că până si între adeptii evolutiei multi admiteau că nu există de fapt dovezi pentru aceasta, ci doar că „este mai logică" sau că „alternativa ei este de neconceput" - adică facerea lumii de către Dumnezeu. Pentru un savant autentic, sustineau ei, simpla teorie a evolutiei este un mijloc destul de convenabil de clasificare, iar un alt model la fel de stiintific ar putea fi tot atât de acceptabil.

Am pomenit mai devreme cum în anii 1960-1970 îndoielile tot mai mari ale savantilor în legătură cu neodarwinismul fuseseră, în mare parte, ascunse între zidurile comunitătii stiintifice. Pe la sfârsitul anilor saptezeci, zidurile au început să se spargă. Prima fisură s-a produs când paleontologi de frunte, precum Niles Eldredge si Stephen Jay Gould, si-au publicat noua teorie evolutionistă a „echilibrului punctual", spre a suplini lipsa formelor de tranzitie, evolutive, din datele oferite de fosile (forme care ar fi trebuit să existe, după neodarwinismul clasic). Noua teorie nu era deosebit de interesantă pentru marele public, dar ceea ce era socotit a fi cu adevărat demn de aflat era faptul că, contrar părerii încetătenite, arhiva fosiliferă ; nu se potrivea defel cu asteptările darwiniste. Gould mergea până acolo încât să ! numească lipsa formelor de tranzitie „secretul de fabricatie al paleontologiei". Faptul a devenit stire internatională, dând impulsul următoarei faze din dărâmarea esafodajului darwinist.

De la moartea Părintelui Serafim au apărut o multime de cărti foarte bune, care au ajutat la aducerea la cunostinta publicului a erorilor neodarwi nismului. In 1985 a apărut cartea lui Michael Denton, cercetător australian în biologie moleculară, Evolution: A Theory in Crisis (Evolutia: criza unei teo rii), ce oferea o critică sistematică a modelului evolutionist actual din pers pectiva mai multor discipline stiintifice. Din punctul de vedere al propriei discipline, Denton arăta că descoperirile specialistilor în biologie moleculară aruncă din ce în ce mai multe îndoieli asupra pretentiilor darwiniste.

Evenimentul cel mai important si mai neasteptat în dezbaterile asupra evolutiei din ultimii ani a fost aparitia unui profesor de stiinte juridice, Phillip E. Johnson, ca unul dintre principalii critici mondiali ai darwinismului. Johnson, care predase dreptul la Berkeley University din California vreme de aproape treizeci de ani, spune că una dintre specializările sale este „analizarea logicii argumentelor si identificarea presupunerilor aflate îndă rătul acelor argumente". In 1987, citind argumentele în favoarea evolutiei din cartea lui Richard Dawkins, The Blind Watchmaker (Ceasormcarul orb), a observat că ele se întemeiau mai curând pe retorică decât pe stiinta exactă.

„Am putut vedea", îsi aminteste el, „că Dawkins si-a realizat magia discur sului cu aceleasi mijloace ce ne sunt atât de familiare nouă, avocatilor... Am luat la rând toate cărtile, ajungând tot mai fascinat de evidentele dificultăti ale cazului darwinist - dificultăti ce fuseseră depăsite printr-o retorică înse lătoare si o repetitie emfatică."[*Tim Staftbrd, „The Making of a Revolution", Christianity Today (8 decembrie 1997). „Darwinists Squirm under Spotlight: Interview wifh Phillip E. Johnson", Citizen Magazine (ianuarie, 1992).*]

Johnson a observat si felul cum răspundeau colegii săi din domeniul sti intei atunci când le punea întrebări dificile despre darwinism:

„în loc să ia în serios problemele intelectuale si să le riposteze, ei răs pundeau de obicei prin tot felul de divagatii si un limbaj imprecis, ceea ce făcea cu neputintă discutarea obiectiilor reale fată de darwinism. Este exact felul în care vorbesc oamenii ce încearcă cu tot dinadinsul să nu în teleagă un lucru.

Un alt mod de a evita problema era marele contrast pe care l-am ob servat între tonul extrem de dogmatic folosit de darwinisti când se adre sau publicului obisnuit si recunoasterea pe fată, în cercurile stiintifice, a serioaselor dificultăti ale teoriei...

In 1991 profesorul Johnson a scos cartea Darwin on Trial (Darwin sub acuzatie). Limpezimea gândirii sale în străbaterea retoricii darwinismului si expunerea temeiurilor logice ale controversei i-au adus rapid respectul creationistilor si necreationistilor deopotrivă, ca si resentimentul evolutionistilor înrăiti, care nici până azi n-au reusit să-i respingă nici măcar unul din argumente.

Lucrarea lui Johnson a dat imbold mai multor savanti să dea la iveală propriile întrebări dificile despre teoria evolutiei. Cel mai renumit dintre ei este profesorul de biochimie Michael Behe, care în cartea sa din 1996, Darwin's Black Box (Cutia neagră a lui Darwin) arată că uimitoarele descoperiri recente ale biochimiei nu se împacă cu nici un fel de darwinism. El înfătisează dovezi din domeniul său, conform cărora mecanismele biochimice interdependente trebuie sa fi fost proiectate, desi, nefiind creationist, nu-l identifică în mod direct pe Proiectant.

In 1997, o altă carte ce dădea de gândit a constituit o puternică lovitură împotriva darwinismului: Not by Chance ! (Nu întâmplător!) de Dr. Lee Spetner. Biofizician evreu, specializat în codul genetic, Spetner si-a petrecut treizeci de ani cercetând posibilitatea evolutiei la nivel genetic. El arată nu numai de ce mutatiile întâmplătoare nu vor produce niciodată schimbările pretinse de evolutionisti, ci oferă si noi căi stiintifice de investigare a felului cum are loc variatia în limitele genetice stricte ale fiecărui fel de organism.

Anul următor a adus publicarea unei alte contributii majore: The Design Inference (Deducerea existentei unui Plan) de William A. Dembski, profesor de matematică si filosofie si proaspăt convertit la crestinismul ortodox. Intemeindu-se pe probabilitatea matematică, Dembski demonstrează în chip hotărâtor că niste cauze naturale nedirijate nu pot da seamă de complexitatea biologică.

Este interesant că Părintele Serafim prevăzuse aceste schimbări. In scrierile si în convorbirile sale spunea că ateismul si agnosticismul din stiinta si filosofia modernă, întemeiate din plin pe teoria lui Darwin, vor intra inevitabil în declin. Acest fapt va fi un avantaj pentru crestinii traditionalisti si pentru căutătorii adevăratului Dumnezeu; dar pe ceilalti, spunea Părintele Serafim, îi va duce la un deism nedeslusit si la feluritele nuante de panteism ce vor caracteriza amăgitoarea „religie a viitorului".

Phillip E. Johnson, crestin aflat în primele linii ale dezbaterii creatie/evolutie, este de acord cu prognoza făcută de Părintele Serafim în urmă cu peste douazeci de ani. „Tocmai asta discutam cu toti prietenii mei", spunea el „Materialismul stiintific se află în declin, dar locul lui e luat în mare măsură de formele unei religii nesănătoase."

Ieromonahul Damaschin, Manastirea Sfantul Gherman din Alaska

Părintele Serafim Rose şi ştiinţa secolului al XXI-lea

de Phillip E. Johnson

Tema mea este, dupa expresia Părintelui Serafim, aceea că „evolutia nu este nicidecum un .<<fapt stiintific>>, ci filosofie". Filosofia respectivă este naturalismul (doctrina după care natura este „tot ce există"), care, în acest caz, e identică cu materialismul (doctrina că realitatea nu cuprinde nimic altceva decât particulele studiate de fizicieni). Dacă materialismul e adevărat, atunci natura trebuie să fie în stare să săvârsească propria creatie, de unde existenta unui proces evolutiv materialist decurge ca o chestiune logică de neocolit. Deci, am afirmat eu, materialismul stiintific crede în evolutia naturală nu pe baza unor dovezi, ci în ciuda lor.

Dăinuie încă printre evolutionisti o legendă care spune că „ontogenia recapitulează filogenia"; adică dezvoltarea fătului uman în pântece este un fel de refacere a istoriei evolutiei, embrionul trecând de la stadiul de peste la cel de reptilă si asa mai departe. Acest fenomen inexistent e numit adesea „Legea lui Haeckel", după cel mai cunoscut discipol german al lui Darwin. Sub o altă formă, „Legea" afirmă că embrionul trece nu prin stadiile adulte, ci prin formele embrionare ale formelor timpurii, „ancestrale". în oricare dintre formele ei, „Legea" nu există, si nu e sustinută de embriologii acreditati în literatura de specialitate. Se pot totusi găsi unele stadii ce apar ici si colo, cu caracteristici care, cu putină imaginatie, pot fi făcute să se încadreze în Legea lui Haeckel, iar acestea sunt mereu citate în lucrările de popularizare ca dovezi ale „evolutiei". Exemplul cel mai faimos este cel al presupuselor „fante branhiale" ale embrionului uman într-un anumit stadiu de dezvoltare, desi acele fante nu sunt branhii si nu devin niciodată branhii.

Desi Legea lui Haeckel a fost discreditată cu multe zeci de ani în urmă, ea exercită o fascinatie atât de irezistibilă asupra imaginatiei darwiniste, încât este încă predată în multe scoli din întreaga lume. Chiar muzee si universităti onorabile continuă să propage o anumită versiune a ei, într-o formă vagă si neatacabilă. Iată, de pildă, ce are de spus pagina de Internet a Muzeului de Paleontologie de la Berkeley University din California despre Legea lui Haeckel:

„.<<Legea recapitulării>> a fost discreditată încă de la începutul secolului douăzeci. Morfologii si biologii experimentalisti au arătat că nu există o corespondentă pas cu pas între filogenie si ontogenie. Desi o formă radi cală de recapitulare este incorectă, filogenia si ontogenia sunt întretesute, multi biologi începând atât să exploreze, cât si să înteleagă bazele acestei legături."

In fapt, cercetarea embriologică a demonstrat că este vorba de un proces riguros orientat, ce nu se potriveste cu paradigma darwinistă. Efortul de a altera procesul prin inducerea de mutatii poate produce diformităti de tot felul, dar ele nu reusesc să schimbe calea de dezvoltare asa încât embrionul să se dezvolte într-o creatură viabilă de un tip diferit.

Mecanismul evoluției : mutație și selecție

Cum anume face un proces material nesupravegheat ca să creeze o minu năție atât de complicată, mult mai complexă decât un computer sau o navă spatială ?

Răspunsul darwinist spune că schimbări minuscule - de tipul variatiilor ce apar la fiecare generatie, diferentiind organismul juvenil de părintii săi se acumulează treptat de-a lungul mai multor generatii, până cand produc un cu totul alt fel de creatură, cu noi organe si trăsături rezultate din adaptare. Nu s-a putut arăta niciodată că mecanismul acesta ar fi fost în stare să genereze altceva decât variatii minore (de tipul cresterii si descresterii mărimii ciocului la cintezoi, sau variatii ale frecventei relative a exemplarelor de culoare deschisă sau închisă la o populatie de molii). Fiind însă singura posibilitate naturalistă ce este cât de cât plauzibilă, darwinistii extrapolează cu frenezie pornind de la aceste exemple triviale, spre a postula un mecanism capabil să creeze nenumărate minuni de adaptare, inclusiv creierul uman. Asemenea pretentii sunt slab argumentate, ca să nu zicem mai rău, iar în ultimii ani s-au lovit de exemple contrare de nedepăsit. Amănuntele se găsesc în cartea mea Darwin on Trial (Darwin sub acuzatie) si în diferite articole ce sunt reunite pe web-site-ul meu (http://www.arn.org).[*Multe dintre articolele lui Phillip E. Johnson pot fi găsite si în cartea sa Objection Sustaind (1998). (n. ed.)*] Foarte pe scurt, iată două dintre categoriile independente de dovezi ce sunt decisive:

1. Stazafosilă. Arhiva fosiliferă e caracterizată în mare măsură de un model ce indică aparitia bruscă urmată de stază. Noi tipuri de organisme apar dintr-o dată si deplin formate, rămânând practic neschimbate în continuare. Modelul poate fi eventual folosit în sprijinul afirmatiei că creatia nu a avut loc doar la început, ci de-a lungul întregii istorii a pământului (admitând că datarea rocilor este corectă)[*Totusi procedeele de datare radiometrică acceptate în mod curent sunt ele însele întemeiate pe afimiatii uniformiste si evolutioniste nedovedite. Vezi discutarea subiectului de către Părintele Serafim, ca si Anexa 4. (n. ed.)*], dar refuză în orice caz să sustină pretentia cheie a darwinismului că un fel de creaturi se schimbă, pas cu pas, în ceva complet diferit. Modelul nu se poate atribui nici unui fel de lacună în arhiva fosiliferă, căci el este mai evident si incontestabil tocmai în acele domenii (în special al nevertebratelor marine) unde datele sunt cât se poate de complete.

Starea cu totul anti-darwinistă a arhivei fosilifere era cunoscută dintotdeauna initiatilor ca „secretul de fabricatie al paleontologiei", dar a ajuns în atentia publicului pentru prima oară în anii optzeci, datorită publicitătii făcute teoriei evolutiei de către „echilibrele punctuale". Teoria încerca să împace darwinismul cu modelul aparitiei bruste si al stazei, presupunând că o evolutie semnificativă are loc în grupuri mici, care se îndepărtează de populatia principală (neschimbătoare), apoi reapar ca noi specii fără a lăsa urme ale transformării în arhiva fosiliferă. Prin acest mijloc, absenta dovezilor în favoarea evolutiei a fost transformată în dovadă a unei evolutii invizibile. în memorabilele cuvinte (1995) ale lui Niles Eldredge, unul din întemeietorii teoriei echilibrelor punctuale, „Evolutia nu poate avea loc la nesfârsit altundeva. Iată de ce arhiva fosiliferă i-a izbit pe multi paleontologi ce încercau cu disperare să afle câte ceva despre evolutie"[*Niles Eldredge, Reinventing Darwin: The Great Debate at the High Table of Evolutionary Theory, John Wiley & Sons, New York, 1995, p. 95. Pentru*

o discutie generală a controversei asupra echilibrului punctual vezi capitolul 4 din cartea mea Danvin on Trial (ed. a 2-a, 1993).].

Asa cum sugerează si remarca lui Eldredge, acest spectaculos model al infirmării fosile persistă chiar după un secol de eforturi sustinute ale paleontologilor darwinisti de a găsi dovezi în sprijinul îndrăgitei lor teorii. Orice fosilă îndoielnică care ar fi putut să fie interpretată cât de cât ca o formă intermediară în tranzitia darwinistă a fost citată ca dovadă că darwinismul este corect si totusi, chiar după aceste eforturi eroice, marea majoritate a arhivei fosilifere este absolut la fel de incompatibilă cu asteptările darwiniste pe cât era atunci când Darwin a propus teoria, în 1859.

2. Complexitatea ireductibilă. Cartea specialistului în biologie moleculară Michael Behe[*Michael Behe, Darwin's Black Box: The Biochemical. Challnge to Evolution, The Free Press/Simon & Schuster, New York, 1996.*], din 1996, a adus în atentia publicului faptul că sistemele biologice la nivel molecular sunt de o complexitate ireductibilă. Aceasta înseamnă că ele sunt alcătuite din mai multe părti si subsisteme complicate, care trebuie să se afle toate la locul lor pentru ca sistemul în întregul său să poată îndeplini o functie utilă. Cu alte cuvinte, aceste complicate sisteme nu se pot construi pas cu pas, cum pretinde teoria darwinistă, iar specialistii in biologie moleculară nici măcar nu încearcă să prezinte scenarii amănuntite despre cum anume le-ar fi putut produce evolutia. Ca si staza predominantă din arhiva fosiliferă, complexitatea ireductibilă la nivel molecular era de mult timp cunoscută specialistilor, dar fusese tinută ascunsă de atentia publicului, fiindcă biologii nu stiau cum să o explice într-un cadru darwinist. Aceasta ilustrează fenomenul descris în chip strălucit de Thomas Kuhn: faptele ce nu se potrivesc cu paradigma stiintifică dominantă tind a fi ignorate în mod sistematic, abătându-se de la cercetările aflate pe ordinea de zi.

Când li se pun în fată dovezile zdrobitoare împotriva mecanismului darwinist si li se aminteste lipsa dovezilor concrete în favoarea lui, darwinistii tind să se retragă pe o pozitie socotită a fi mai usor de apărat. Ei fac distinctie între „teoria lui Darwin ca atare", despre care admit că este vulnerabilă, si ceea ce numesc „realitatea de fapt a evolutiei", despre care pretind că ar fi incontestabilă. Ajungem astfel la a doua temă.

Teza strămoşului comun

Deosebirea între asa-zisa incontestabilă „realitate de fapt a evolutiei" si „teoria lui Darwin" este obscură, pentru bunul motiv că simpla existentă a unui model de înrudire nu are mare însemnătate fără existenta unei teorii care să explice cum anume a apărut acel model. „Faptul" acesta este de obicei descris ca „existenta unui strămos comun", afirmatie ce înseamnă că oamenii (si celelalte animale) au un strămos comun cu plantele, ciupercile si bacteriile. Presupusa dovadă a acestui fapt este aceea că vietuitoarele există în grupuri, iar grupurile sunt legate printr-o serie de asemănări mai mari sau mai mici. Oamenii sunt asemănători în multe privinte cu maimutele, ceva mai putin asemănători cu iepurii, încă si mai putin asemănători cu serpii, încă si mai putin asemănători cu copacii, si asa mai departe. Toate grupurile disparate din ordinea clasificării (bacterii, plante, animale etc.) au o bază biochimică comună care arată că provin dintr-o obârsie comună. Explicatia darwinistă a modelului spune că ea rezultă din existenta unui strămos comun, grupurile cu cel mai mare grad de asemănare; fiind cele care au strămosi comuni relativ recenti. în realitate, strămosii comuni sunt postulatele unei teorii ce tinde să explice faptul clasificării sau înrudirii.

Teza „strămosilor" presupune un proces de schimbare treptată foarte îndelungat, întrucât progeniturile diferă foarte putin de părinti în fiecare generatie. Deci teza strămosilor comuni presupune nu numai existenta acestor strămosi pe pământ, ci si existenta unor siruri foarte lungi de descendentă treptată ce legau pe vechii strămosi de prezumtivii lor urmasi moderni. Nimic din aceste lucruri nu este confirmat de studiul fosilelor, însă darwinistii cred că procesul trebuie totusi să fi avut loc, socotind că este singura explicatie stiintifică (adică naturalistă) a modelului vietii.

Dimpotrivă, un model ce arată existenta unor asemănări mai mari sau mai mici, sau al unor variatii în cadrul unui tipar fundamental, pare mai curând să dovedească existenta unui plan comun decât a unui proces natural de evolutie. Acest lucru a fost demonstrat în mod neintentionat într-o carte din 1990, scrisă de un zoolog darwinist care ilustra „realitatea de fapt" a evolutiei citând exemplul unei linii de automobile:

„Totul evoluează, în sensul unei descendente cu modificări, fie că e vorba de politica guvernamentală, religie, masini de curse sau organisme. Revolutionara Corvette din fibre de sticlă a evoluat din strămosi automo tori mult mai modesti din 1953. Printre alte puncte de vârf din perfectio narea evolutivă a masinii Corvette se numără modelul din 1962, în care originalul de 102 inci a fost redus la 98 de inci, introducându-se si noul cuplaj strâns de tip Stingray; modelul din 1968, premergătorul morfolo giei Corvette de astăzi, care a apărut cu acoperis decapotabil; si modelul aniversar de argint din 1978, cu model de spate închis ermetic. Versiunea de azi este urmarea perfectionărilor ce s-au acumulat din 1953 pas cu pas. Lucrul cel mai importat este faptul că, Corvette a evoluat printr-un proces de selectie, exercitat asupra variatilor ce au dus la o serie de forme tranzi tionale si la un final destul de diferit de punctul de pornire. Un proces similar modelează si evolutia organismelor."[*Tim Berra, Evolution and the Myth of Creationism. Stanford University Press, 1990, pp. 118-119.*]

Evident că masinile Corvette, asemeni organismelor, au trăsături comune, fiindcă au fost concepute în mintea unui proiectant, iar nu fiindcă le-ar fi alcătuit vreun proces inconstient. Cu alte cuvinte, faptul inrudirii nu este o dovadă a existentei unui mecanism de creatie pur naturalist sau inconstient. Simfoniile lui Beethoven urmează modelul unui plan comun cu variatii, dar acest model nu poate nicidecum să vină în sprijinul teoriei că simfoniile s-au compus singure, fără nici un ajutor din partea lui Beethoven.

Teoria evolutiei este astăzi într-o stare de confuzie, în care marile personalităti precum Stephen Jay Gould si Richard Dawkins se contrazic puternic în ce priveste felul cum se presupune că ar fi avut loc evolutia (pentru trecerea în revistă a acestor dispute majore vezi capitolul 4 din cartea mea Reason in the Balance). Acesti ideologi aflati în război au un program de acelasi tip, dar e mai curând un program filosofic, decât unul stiintific. Singurul lucru cu care sunt de acord, fie ce-o fi, este faptul că Dumnezeu trebuie scos afară din cadru. Aceasta ne duce la a treia si cea mai importantă parte a definirii evolutiei.

Evoluția (în sens ştiințific) este fundamental atee

Am văzut că definitia NABT afirmă că evolutia este prin definitie „nesupravegheată". Această cerintă nu e o concluzie la care darwinistii au ajuns prin dovezi empirice, ci o presupozitie filosofică reflectând punctul lor de pornire din naturalismul metafizic sau materialism. Dacă natura este singurul lucru care există, atunci ea trebuie să fie capabilă să-si săvârsească propria creatie. Aceasta implică existenta unui proces evolutionist natural capabil să alcătuiască lucruri foarte complexe începând de la cele simple. Initial, procesul trebuie să fi fost nedirijat, fiindcă o minte capabilă să diriteze evolutia ar fi trebuit ea însăsi să evolueze dintr-o materie neînsufletită. Desigur, după evoluarea fiintelor umane, evolutia poate deveni un proces dirijat, prin practicarea eugeniei si a ingineriei genetice.

Date fiind aceste presupozitii, chiar un lucru asa de grosolan ca darwinismul trebuie totusi să fie adevărat, în ciuda evidentei. Evolutia trebuie să pornească de la schimbări întâmplătoare si imprevizibile, si trebuie să aibă o fortă inconstientă capabilă să producă minunătiile de inginerie complexă pe care le numim organisme. Iată de ce, în conferintele sale, Richard Dawkins afirma că, dacă pe alte planete există o viată complexă, singura răspunzătoare de ele ar trebui să fie evolutia darwinistă. Nu e nevoie de dovezi sau observatii, căci mecanismul darwinist este singurul candidat plauzibil pentru această treabă, dat fiind punctul de pornire aflat în naturalism. Logica aceasta explică de ce darwinistii nu sunt deranjati de nici una dintre problemele evidente pe care criticii, precum eu însumi, le-au identificat. Teoria trebuie să fie adevărată cu orice pret, căci altfel am rămâne fără o explicatie mate rialistă a complexitătii vietii si ar trebui să ne întoarcem la Dumnezeu. Logi ca respectivă a fost încorporată într-un pasaj dintr-un eseu din 1997 scris de geneticianul de frunte Richard Lewontin:

„Noi tinem partea stiintei în ciuda absurditătii evidente a unora dintre explicatiile ei, în ciuda esecului său de a împlini multe din extravagantele sale făgăduinte de sănătate si viată, în ciuda tolerării de către comunitatea stiintifică a unor povesti inconsistente luate ca atare, fiindcă ne-am luat un angajament prioritar, un angajament fată de materialism. Nu metodele si institutiile stiintifice ne constrâng să acceptăm explicatia materialistă a lumii fenomenale, ci, dimpotrivă, aderenta noastră aprioriсă la cauzalita tea materialistă ne obligă să creăm un aparat de investigare si un set de concepte ce produc explicatii materialiste, indiferent cât de potrivnice in tuitiei, indiferent cât de mistificatoare pentru cei neinitiati. Mai mult, ma terialismul este absolut, căci nu putem

să acceptăm ca un Picior Divin să ni se pună în prag."[*Richard Lewontin,"Billions and Billions of demons", in The New York Review of Books,9 ianuarie 1997,pp28-31*] Nu e nevoie să mai adăugăm ceva.

Phillip E. Johnson

Un sistem de gândire străin

de Seraphim Rose

Există enorm de multă confuzie în legătură cu evolutia. Unii zic: „Crestinii ortodocsi nu se ceartă cu evolutia" sau doar folosesc sintagma „evolutia călăuzită de Dumnezeu". O asemenea întelegere a evolutiei este destul de primitivă: presupune considerarea ei ca „realitate stiintifică" de tipul heliocentrismului. De fapt, cei ce se opun evolutiei sunt adeseori asemuiti cu Biserica Romano-catolică împotrivindu-se lui Galilei, ba chiar unii crestini ortodocsi se tem să nu fie socotiti „naivi" sau să rămână în urma curentelor intelectuale sau modelor timpului.

Dar întreaga doctrină a evolutionismului este mult mai complexă decât un simplu „fapt stiintific" sau chiar o „ipoteză". Ea este o doctrină - o credintă care cuprinde multe domenii ale gândirii, si nicidecum doar stiinta; si este destul de coerentă spre a putea vorbi despre ea ca despre o doctrina mai mult sau mai putin închegată. Vom vedea că ea este o conceptie cu totul aparte asupra realitătii, cu propriile premise si deductii filosofice si teologice aparte. In special în teologie ea oferă o alternativă deliberată la crestinismul ortodox în privinta mai multor dogme cheie.

Lipsa culturii filosofice printre creştinii ortodocşi

Gresita întelegere a evolutiei din partea unora dintre crestinii ortodocsi vine dintr-o lipsă de cultură filosofică.

1. Nu au o atitudine critică fată de „descoperirile" stiintifice (desi, în deplin acord cu spiritul modern, au o atitudine critică fată de Scriptură !) si nu pricep natura „dovezilor" stiintifice despre care se presupune că vin în sprijinul evolutiei, nici nu stiu cum să deosebească faptele de filosofie. Ei sunt intimidati fără motiv de „expertii stiintifici" si nu-si dau prea multă osteneală să cerceteze problema ei însisi.

2. Nu înteleg „duhul vremii" care a dat nastere evolutiei, primind deci în chip naiv „realitatea stiintifică" a evolutiei, dar respingând culminarea filosofiei evolutiei, precum la Teilhard de Chardin, nevăzând că ele formează un întreg; fara filosofie nu ar fi existat niciodată „realitatea de fapt" a evolutiei.

3. Nu înteleg filosofia Sfintilor Părinti - întreaga lor perspectivă asupra firii si asupra unor probleme aparte, precum natura lucrurilor individuale.

Cadrul istoric

In epoca Luminilor conceptia despre lume era destul de bine statornicită. Cu putin înainte de această epocă, arhiepiscopul anglican Ussher de Armagh a calculat toti anii dati în genealogiile Vechiului Testament si a emis ideea că lumea a fost creată în anul 4004 î.H. Newton credea acest lucru,iar conceptia despre lume a luminismului era favorabilă ideii că Dumnezeu a creat lumea în sase zile si apoi a lăsat-o să se dezvolte singură, si că toate speciile erau întocmai asa cum le vedem noi astăzi. Oamenii de stiintă din acea vreme acceptau acest lucru.

La sfârsitul epocii Luminilor însă, o dată cu febra revolutionară, conceptia statornicită despre lume a început să se fisureze, unii "savanti" venind deja cu teorii mai radicale. La sfârsitul veacului al optsprezecelea, Erasmus Darwin, bunicul lui Charles Darwin, venise deja cu ipoteza că întreaga viată provine dintr-un singur filament primordial - exact ceea ce se sustine astăzi prin teoria evolutiei. [*Cartea lui Erasmus Darwin, Zoonomia, în care propunea această teorie, a fost publicată în 1794. (n. ed.)*]Teoria sa nu se referea doar la o specie sau fel

de creatură, ci presupunea că picătura sau filamentul primordial se dezvolta, dând nastere tuturor felurilor de creaturi, prin transmutatii. „Ar fi oare prea îndrăznet", întreba el, „să ne închipuim că, în imensa durată de timp de când a început existenta pământului, poate cu milioane de veacuri înaintea istoriei omenirii - ar fi oare prea îndrăznet să ne închipuim că toate animalele cu sânge cald au apămt dintr-un singur filament ?"

Noua explicatie a lui Erasmus Darwin era o încercare de continuare a spiritului Luminilor, de extrem rationalism si simplitate. Cu cât rationalismul intra mai adânc în cuget, era mai simplu (credea el) să explici viata ca provenind dintr-un singur filament viu, decât să dai mai „complicata" explicatie că Dumnezeu a dat fiintă dintr-o dată tuturor felurilor de creaturi.[*Termenul de „darwinism" a fost aplicat, mai întâi, teoriilor evolutioniste ale lui Erasmus Darwin, care includeau selectia naturală. Teoriile lui au contribuit mult la ideile nepotului său, Charles, desi acesta din urmă n-a recunoscut niciodată că îi este îndatorat. (n. ed.)*]

La putin timp după aceea, un alt naturalist, Cavalerul de Lamarck (autorul cărtii Philosophie zoologique, 1809), a avut si el o teorie evolutionistă clară, dar sustinea ideea că schimbările necesare spre a da seamă de evolutia de la o specie la alta de datorau mostenirii caracteristicilor dobândite. Lucrul nu a putut fi dovedit niciodată, si de fapt a fost chiar infirmat. Deci ideea de evolutie nu se putea sustine.

Insă, în acea perioadă de la începutul secolului al nouăsprezecelea a existat un important geolog ce a dat un puternic avânt acceptarii ideii de evolutie. Era Charles Lyell, care în 1830 a venit cu teoria uniformismului[*Cunoscută în literatura românească de specialitate ca „principiul actualismului (al lui Lyell) ". (Vezi Henry M. Morris si Gary E. Parker, Introducere în stiinta creationistă, Ed. Anastasia, Bucuresti, 2000, p. 306).*], conform căreia tot ceea ce vedem pe pământ astăzi nu se datorează catastrofelor - unui potop venit pe neasteptate sau ceva asemănător -, ci, mai curând, faptului că procesele care se desfăsoară azi s-au desfăsurat si în epocile trecute, de la începutul lumii, atât de departe în trecut pe cât putem noi vedea. Prin urmare, dacă ne uităm la Marele Canion, vedem că fluviul a tot mâncat din canion si putem socoti - luând în calcul viteza apei, cantitatea de apă de acum, calitatea solului etc. - cât timp trebuie să fi trecut ca să se sape canionul. Lyell credea că, dacă presupunem că procesele s-au desfăsurat întotdeauna în acelasi fel - lucru foarte rational si calculabil -, le putem da de capăt printr-o explicatie uniformă a lucrurilor. In cartea sa Principii de geologie, Lyell scria:

„Din cele mai vechi timpuri la care putem privi în trecut si până în prezent, nici o altă cauză nu a actionat vreodată în afară de cele care actionează si astăzi, si niciodată nu a actionat cu un alt grad de energie fată de cea pe care o exercită acum."

Degigur, nu există nici o dovadă că ar fi asa; este doar o ipoteză de-a sa. [*In 1831, la un an după publicarea cărtii Principiile geologiei a lui Lyell, Darwin a citit-o în timpul călătoriei pe vasul Beagle. După călătorie, Lyell a devenit mentorul lui Darwin si, din afirmatiile ulterioare a lui Darwin, este limpede că ideile lui Lyell l-au facut să se gân-' dească la aplicareă principiilor uniformismului la istoria trecută a fiintelor vii. In scrisorile sale particulare Lyell arăta limpede că intentionează să abolească ceea ce el numea „geologia mozaică", adică interpretarea straturilor geologice în termenii potopului din Cartea Facerii. Henry M. Morris scrie: „Merită observat că nici Darwin si nici Lyell nu erau savanti formati în sensul modern. Darwin era un student teolog apostat, a carui singură diplomă era în teologie. Charies Lyell a studiat dreptul, nu geologia. Geologi de seamă ai vremii sale - de pildă, Cuvier, Buckland - credeau în catastrofism, si multi dintre geologii din zilele noastre se reîntorc la această părere. Lyell trebuie să fi stiut că datele reale ale geologiei favorizau în mare parte catastrofismul, nu uniformismul. Totusi, în chip dogmatic, a insistat asupra perioadelor lungi si a uniformitătii, respingând cu sarcasm cronologia biblică din acest proces" (Henry M. Morris. The Long War against God, Baker Book House, Grand Rapids Michigan, 1989, p. 162). Stephen Jay Gould, unul dintre principalii evolutionisti de azi, l-a acuzat, de fapt, pe Lyell de înselăciune în promovarea sistemului său: „Lyell s-a folosit de destulă viclenie spre a-si impune părerile uniformiste ca singura geologie adevărată... Lyell si-a impus inchipuirile asupra evidentei" (Gould, Ever Since Darwin, pp. 149-50) (n. ed.)*]

Această idee, împreună cu o alta, care câstiga tot mai multă simpatie aceea că speciile evoluează de la una la alta - a dus la altă idee. Dacă pui laolaltă cele două idei, ajungi la ideea că parcă lumea nu are doar câteva mii de ani, cum par a zice crestinii, ci ar trebui să fie de foarte multe mii sau mi lioane de ani vechime, ori chiar mai mult. Astfel, s-a ivit ideea vârstei din ce în ce mai mari a pământului. Insă iarăsi, această credintă (că lumea trebuie să fie foarte veche) era numai o presupunere; ea nu era dovedită.

Ideea aceasta începea să pătrundă în cugete atunci când, în 1859, Charles Darwin si-a scos cartea care propunea ideea selectiei naturale. Ideea lui Darwin era opusă fată de cea a lui Lamarck, care spunea că girafa a evoluat fiindcă o vietuitoare cu gâtul mai scurt si-a întins gâtul ca să mănânce frunzele de sus, urmasul ei aveau gâtul cu un tol mai lung, următorul s-a întins mai mult, si, treptat, a devenit girafa pe care o cunoastem astăzi. Aceasta se opune tuturor legilor stiintei, căci astfel de lucruri nu se întâmplă. O însusire dobândită nu se poate mosteni. De pildă, pe vremea când chinezoaicele îsi legau picioarele ca să le micsoreze, fiicele lor se năsteau întotdeauna cu picioare normale.

Pe de cealaltă parte, Darwin a venit cu ideea că trebuie să fi existat două exemplare cu gâtul lung care au supravietuit fiindcă aveau gât mai lung; ele s-au împreunat fiindcă toate celelalte muriseră datorită împrejurărilor vitrege sau dezastrelor; iar urmasii lor aveau gâturile lungi fiindcă se produsese o schimbare în ei: ceea ce stiinta de azi numeste o „mutatie". La început acest lucru putea avea loc întâmplător, dar, o dată ce două exemplare de acest fel s-au împerecheat, mutatia se perpetuează veacuri la rând.

Bineînteles că este vorba de o simpla presupunere, întrucât nimeni nu a ob servat să se întâmpite asa ceva. Dar această presupunere a izbit constiinta oa menilor; ei erau ca iasca pregătită, iar aceasta a fost scânteia. Ideea suna asa de plauzibil; iar ideea de evolutie s-a impus - dar nu fiindcă era dovedită.

In realitate, speculatiile lui Darwin se întemeiau, aproape în întregime, pe observatiile sale, nu ale evolutiei, ci ale variatiei. Pe când călătorea în Insu lele Galapagos, Darwin s-a mirat de ce erau treisprezece varietăti ale acelu iasi fel de cintezoi, gândindu-se că aceasta se datora faptului că a existat o varietate originară care s-a dezvoltat în functie de mediu. Insă aici nu este vorba de evolutie, ci de variatie. De aici a sărit direct la concluzia că, dacă asemenea mici schimbări se continuă mereu, se va ajunge, în final, la un fel de creatură absolut diferită. Incercând însă să dovedesti stiintific acest lucru, apare o problemă: nimeni nu a observat vreodată astfel de schimbări majore; s-au observat doar schimbări înăuntrul aceluiasi gen.

[*Aceasta se întâmplă deoarece, cum s-a arătat astăzi prin cercetările geneticii, capacitatea de variatie a unui organism particular este limitată de variabilitatea inerentă fondului său genetic. „Cu alte cuvinte", scrie Phillip E. Johnson, „motivul pentru care câinii nu ajung la fel de mari ca elefantii, cu-atât mai putin să se schimbe în elefanti, nu este acela că nu i-am fi hrănit suficient de mult. Câinii nu au capacitatea genetică pentru acel grad de schimbare, si se opresc din crestere când se atinge limita genetică" (Darwin on Trial, ed. cit., p. 18). (n. ed.)*]

„Dovezile" evoluției

Să privim acum asa-numitele dovezi ale evolutiei spre a vedea care anu me sunt ele. Nu vom încerca să le infirmăm, ci vom încerca doar să vedem calitatea dovezilor folosite; ce anume pare convingător oamenilor ce cred în evolutie.

1. Există un manual standard de zoologie, folosit în urmă cu douăzeci de ani, Zoologie generală de Tracy I. Storer, care enumeră mai multe dovezi. Prima dovadă din carte se cheamă „morfologia comparată", adică compararea alcătui rii corpurilor. Oamenii au brate, păsările au aripi, pestii au înotătoare - cartea are diagrame foarte convingătoare, care le fac să pară foarte asemănătoare. Pă sările au gheare, iar noi avem degete - cartea arată cum s-au putut transforma unele în altele.[*In ilustratia de la pagina 215 a Zoologiei generale ni se arată un „intermediar ipotetic" (numit astfel în legenda ilustratiei) între aripioara pestelui si membrele unui amfibian. Cu alte cuvinte, în absenta unei specii intermediare, autorul era nevoit să o inventeze. (n. ed.)*] Ni se arată cum toate fiintele au o alcătuire foarte asemă nătoare, iar diferitele alcătuiri sunt aranjate pe tipuri si genuri. Desigur, aceasta nu e o dovadă. Ea este însă ceva foarte logic pentru cine crede în evolutie.

Pe de altă parte, adeptii stiintei creationiste spun că, dacă crezi că Dum nezeu a creat universul, atunci El trebuie să fi avut un plan director la temelia creatiei; deci toate felurile de făpturi vor avea asemănări de princi piu. Dacă crezi că Dumnezeu a făcut toate făpturile, acele diagrame te vor convinge că da, într-adevăr Dumnezeu le-a creat după un plan. Dacă crezi că o făptură a evoluat din alta, privesti acele diagrame si îti spui: da, au evoluat una din alta. Dar aceasta nu este o dovadă nici pentru, nici împotriva evoluti ei. In realitate,

oamenii acceptă evolutia pe alte temeiuri si apoi privesc la astfel de diagrame, iar diagramele îi conving si mai mult.

2. Urmează apoi ‚fiziologia comparată". Zoologia generală afirmă: „Te suturile si fluidele organismelor arată multe similarităti principiale în ceea ce priveste proprietătile fiziologice si chimice, mergând în paralel cu trăsăturile morfologice."[*Tracy I. Storer, General Zoology, McGraw -Hill Book Companv, Inc New York 1951,p.216.*] De pildă:

„din hemoglobina sângelui vertebratelor se obtin cristalele de oxihe moglobină; structura lor cristalină... merge în paralel cu clasificarea ver tebratelor întemeiată pe alcătuirea corpului. Cele ale fiecărei specii sunt distincte, dar toate cele dintr-un gen au o anume caracteristică comună. Mai mult, cele ale tuturor păsărilor au anumite asemănări, dar diferă de cristalele obtinute din sângele mamiferelor sau reptilelor."

Si aici putem spune acelasi lucru pe care l-am spus despre morfologie. Dacă crezi în creatie, spui că Dumnezeu a făcut făpturile asemănătoare cu sânge asemănător, si nu e nici o problemă. Dacă crezi în evolutie, spui că unele au evoluat în altele.

S-a alcătuit si un sistem de datare după precipitările din sânge. Savantii observă că precipitările sunt asemănătoare la fiecare specie, că au ceva comun în interiorul unui gen, si că sunt cu totul diferite la genuri diferite: păsări si maimute, de exemplu. De aici ei fac anumite calcule si hotarăsc câti ani despart aceste fiinte pe scara evolutiei. Cum se întâmplă, calculele lor dau totul peste cap. Dacă se acceptă acest sistem, celelalte sisteme de datare trebuie schimbate; astfel că sistemul este încă controversat. De fapt, el nu dovedeste nimic, căci poti să îl accepti fie ca dovadă a evolutiei, fie a creatiei lui Dumnezeu.

3. Există si un al treilea argument, numit „embriologia comparată". Cărtile de tipul Zoologiei generale aveau, de obicei, imagini care arătau stadiul embrionar al pestelui, salamandrei, broastei testoase, puiului de găină, porcului, omului etc., demonstrând că arată foarte asemănător si spunând că, treptat, acesti embrioni se dezvoltă diferit. Puteai vedea cum omul are asa-numitele „fante branhiale" în embrion. Se presupunea deci că ele sunt amintirea strămosilor săi.[*Adică - dovadă că omul a evoluat din animalele acvatice cu branhii. (n. ed.)*] Ernst Haeckel, în „teoria recapitulării" si „legea biogenezei" afirma că „un organism individual, în cursul dezvoltării sale (ontogeneză), tinde să recapituleze stadiile străbătute de strămosii săi (filogeneză)." Astăzi teoria lui nu mai este acceptată de evolutionisti. Savantii au descopedt că „fantele branhiale" nu sunt deloc fante branhiale, ci doar pregătesc ceea ce urmează a se transforma în gâtul fiintei umane. Asa că dovada cu pricina a cam fost înlăturată. Apoi, s-au folosit si de argumentul că asemănare înseamnă dovadă, lucru cu totul incorect.

4. O altă dovadă, mult mai puternică în trecut decât astăzi, este aceea a organelor „vestigiale". Evolutionistii pretindeau că există anumite organe, precum apendicele omului, care par a nu mai avea acum vreo functie, si deci trebuie să fi rămas din stadiile de evolutie anterioare, când o maimută sau alti strămosi ai omului le foloseau. Dar se descoperă tot mai mult că aceste organe „rudimentare" au o anume functie; de pildă, s-a descoperit că apendicele are o anume functie glandulară, deci si acest argument si-a pierdut însemnătatea.[*„Practic toate organele asa-numite .<<rudimentare>>, în special cele ale omului, s-au dovedit în ultimii ani a aveă o utilitate clară, nefimd de loc rudimentare. Cândva, evolutionistii pretindeau că omul are cam 180 de organe rudimentare, dar astăzi ei nu mai pomenesc practic nici unul. Unele dintre acestea erau glanda tiroidă, timusul, coccisul, glanda pineală, muschii urechii, amigdalele si apendicele. Toate sunt acum cunoscute ca având functii utile, adesea chiar esentiale" (H. Morris, Scientific Creationism, Master Books, Green Porest, Arkansas, 1985, p. 76). Pentru o tratare amănuntită a subiectului vezi cartea „Vestigial organs" are Fully Functional, de Dr. Jerry Bergman si Dr. George Howe, Creation Research Society Books, Terre Haute, Indiana, 1990. (n. ed.)*] Si chiar dacă noi nu stim la ce foloseste un anumit organ, aceasta nu înseamnă că el a rămas de la vreo formă de viată inferioară.

5. Urmează apoi argumentele provenite din paleontologie: studiul fosilelor. Desigur, prima dovadă aparent convingătoare este stratificarea geologică, precum în Marele Canion, unde poti vedea tot felul de straturi; si, cu cât mergi mai jos, cu atât creaturile din ele par a fi mai primitive. Savantii datează straturile după felul vietuitoarelor găsite în ele.

Straturile acestea au fost descoperite în secolul al nouăsprezecelea, când s-a determinat care erau mai vechi si care mai recente; iar acum există un sistem destul de elaborat prin care se poate spune care strat e mai vechi si care mai recent.[*Schema „coloanei stratigrafice" imaginate de evolutionisti (cu datarea fiecârui strat) nu se poate găsi niciunde în natură ca un set complet de sedimente de grosimea standard. „Este o alcătuire imaginară care a fbst sintetizată prin compararea unui strat de roci dintr-o parte a lumii cu un strat cu înfătisare similară dintr-o altă parte a lumii." Vezi Richard Milton, Shattering the Myths of Darwinism, ed. cit., cap. 3, 7. (n. ed.)*] Totusi întregul sistem de datare e mai curând circular. întrucât adeseori straturile sunt „cu susul în jos" fată de modelul evolutionist[*Enciclopedia Britanică (ed. a 11-a) admite că în unele câmpuri toate straturile sunt exact „cu susul în jos" - adică creaturile primitive se găsesc la un nivel mai ridicat decât cele „mai evoluate"*], este nevoie de anumite corectii. La fel cum sistemul ptolemeic avea nevoie de anumite corectii (trebuind să se născocească epiciclurile, fiindcă planetele nu se deplasau în jurul pământului în mod uniform), tot asa si evolutionistii trebuie să facă corectii când descoperă că, conform teoriei evolutioniste, straturile sunt „invers". Ele trebuie datate după fosilele pe care le contin. Dar cum stiu evolutionistii că fosilele din ele sunt în ordinea corectă ? O stiu fiindcă altundeva fosilele erau în ordinea „corectă" după modelul evolutionist, iar sistemul si l-au luat de acolo. Dacă privesti mai îndeaproape, vezi că este vorba de un sistem circular. Trebuie de fapt să ai credinta că el corespunde cu adevărat realitătii.

Există si destule puncte slabe. De pildă, faptul că vietuitoarele apar cu totul brusc în fiecare strat, fără tipuri intermediare care să ducă la ele. Pe deasupra, pe măsură ce se continuă cercetările, se descoperă animale în unele straturi unde nu ar trebui să se afle. De exemplu, acum se descoperă în nivelul precambrian creaturi de tipul sepiei (Tribrachidid) si tot felul de animale destul de complexe de acelasi fel, care nu ar trebui să fie acolo, fiindcă se presupune că ele nu au evoluat decât cu vreo sută de milioane de ani mai târziu. Deci fie trebuie să-ti schimbi ideile despre evolutia acestor creaturi, fie trebuie să spui că ele nu sunt decât exceptii.

In general, nu există dovezi că straturile s-au depus de-a lungul a milioane de ani.[*Presupunerea uniformistă că straturile s-au depus treptat de-a lungul a milioane de ani nu este confirmată de probe doveditoare. Procesele geologice modeme arată că nu există niciunde astăzi roci care să se formeze la fel cu cele din straturile existente. Aceasta indică o origine catastrofică a straturilor. Vezi R. Milton, Shattering the Myths of Darwinism, op. cil., pp. 72-79, si H. Morris, Scientific Creationism, op. cit., p. 101-111. (n. ed.)*] Creationistii ce vorbesc de Potopul lui Noe spun că la fel de bine, se poate accepta că Potopul a pricinuit exact acelasi lucru. Vietuitoarele simple de pe fundul mării ar fi, în general, primele care să fie îngropate, urmate de pesti si alte organisme care trăiesc aproape de suprafata oceanului. Animalele mai dezvoltate, inclusiv omul, s-ar duce pe terenurile mai înalte, încercând să se îndepărteze de Potop. Ar exista putine rămăsite de oameni, fiindcă omul ar încerca să se urce în bărci si în alte mijloace spre a se îndepărta.

[*Dr. H. Morris completează: „Faptul că, desi ar trebui, îndeobste, să ne asteptăm la această ordine, s-a descoperit că există multe exceptii de la ea, atât de tipul omisiunilor, cât si al inversărilor, este, cu sigurantă, un lucru de asteptat când este vorba de evenimente de tipul Potopului, dar este extrem de greu de argumentat logic în termenii evolutiei si uniformitătii" (H. Morris si J.C. Whitcomb, The Genesis Flood, Presbyterian and Reformed Publishing, Phillipsburg, NewJersey, 1961, p. 276). Dr. David M. Raup, curator la sectia de geologie de la Chicago Pield Museum of Natural History (care adăposteste cea mai mare colectie de fosile din lume), a studiat pe larg succesiunea acestor fosile si a ajuns la următoarea concluzie: „în anii de după Darwin, adeptii săi au sperat să găsească succesiuni predictibile. In general, acestea nu au fost găsite - totusi optimismul a murit greu, iar în tratate s-au strecurat câteva pure fantezii." Dr. Raup, socotit pe plan mondial a fi cel mai mare paleontolog în viată, este evolutionist, dar recunoaste că, după arhiva fosiliferă, te poti adapta la absolut oricare teorie. El spune că, în ceea ce priveste ordinea, fosilele puteau fi depozitate la fel de bine si stohastic (adică la întâmplare) (David Raup, „Probabilistic Models în Evolutionary Paleo-Biology", în American Scientist, ian.-feb. 1977, p. 57). El notează chiar implicatiile hazlii ale acestui fapt pentru creationisti: „Unul dintre lucrurile hazlii ale disputei evolutie-creatie este faptul că creationistii au acceptat notiunea eronată că arhiva fosiliferă arată o progresie amănuntită si ordonată si si-au dat multă osteneală să potrivească acest .<<fapt>> cu geologia Potopului" (David Raup, „Evolution and the Fossil Record"; în Science, 17 iulie, 1981, p. 289). „Cu alte cuvinte", scrie Dr. Henry Morris, „Raup spune că geologii Potopului nu au nevoie să-si bată capul spre a alcătui un model al Potopului pentru ordinea fosilelor, întrucât nu există nici o .<<ordine>> la care să adapteze !" (The Biblical Basis for Modem Science, Baker BookHouse, Grand Rapids, Michigan, 1984, p. 363). (n. ed.)*]

Pe deasupra, o fosilă se păstrează numai în cazul existentei unor conditii foarte speciale. O vietuitoare trebuie să fie îngropată dintr-o dată, într-un anumit fel de mâl care îi îngăduie să se păstreze.[*Adică, să prevină descompunerea sa de către bacterii sau devorarea de către răpitoare. Mai mult, sedimentul trebuie să aibă o grosime considerabilă spre a preveni dispersarea sa prin procesele naturale. Richard Milton arată: „Nu se cunosc niciunde în lume roci fosilifere aflate în curs de formare astăzi. Nu ducem lipsă de rămăsite organice, nu lipsesc nici linisti tele medii marine sedimentare. Există, într-adevăr, oasele si carapacele a milioane de fiinte pe uscat si în mare, dar niciunde ele nu sunt îngropate lent în sedimente si apoi litifiate. Ele sunt doar sfarâmate de vânt, maree, climă si râpitori." (Shattering the Myths of Darwinism, ed. cit., p. 78). Acest fapt arată că fosilele existente s-au format ca rezultat al unei mari catas trofe. Vezi si H. Morris, Scientific Creationism, ed. cit., pp. 97-101. (n. ed.)*] Insăsi ideea desfăsurării treptate a acestor procese este din ce în ce mai mult pusă la îndoială. Avem acum dovada că petrolul si cărbunele si alte lucruri similare se pot forma într-un timp extrem de scurt - în decursul a câtorva zile sau săptămâni.[*Vezi John D. Morris, The Young Earth, Master Books, Green Forest, Arkansas, 1994, pp. 102-103. (n. ed.)*] Insăsi formarea fosilelor pledează mai curând în favoarea unei catastrofe.

In domeniul paleontologiei, argumentul cel mai important împotriva evolutiei este faptul că e greu de spus că s-a găsit vreodată un singur lucru care să poată fi numit o specie intermediară. De fapt, Darwin era foarte îngrijorat de acest lucru,El scria:

„Numărul varietătilor intermediare care au existat anterior [*trebuie*] să fie cu adevărat enorm. Atunci de ce nu abundă aceste legături interme diare în fiecare formatiune geologică si în fiecare strat? Cu sigurantă, geologia nu ne descoperă nicidecum vreun lant organic perfect aranjat în trepte; iar aceasta este poate cea mai evidentă si mai serioasă obiectie ce se poate avansa împotriva teoriei. Cred că explicatia tine de extrema im perfectiune a datelor geologice."[*Charles Darwin, The Origin of Species, Modem Library, Random House, New York., p. 234.*]

Savantii de azi spun că arhiva fosiliferă este extrem de bogata: sunt cunoscute mai multe specii fosile decât specii vii. Totusi, nu s-au găsit decât vreo două exemple care pot fi interpretate ca fiind, oarecum, niste specii intermediare. Ti se va spune despre pterodactil - o reptilă cu aripi -, sustinându-se că acea reptilă urma să devină pasăre. Dar de ce să nu poti spune că este doar o reptilă cu aripi?[*Animalul pe care evolutionistii îl citează cel mai des ca facând tranzitia de la reptile la pasari nu este de fapt pterodactilul, ci arhiopterixul. Phillip E. Johnson numeste arhiopterixul o „ciudata abatere de la o tipologie, precum ornitorincul contemporan" (Darwin on Trial ed cit., p. 80); Henry Morris arată că acesta e „o formă de tip mozaic (care) nu poseda structuri tanzitionale" (The Biblical Basisfor Modem Science. ed. cit., p. 341); si chiar evolutionistii Stephen Jay Gould si Niles Eldredge recunosc că acest „curios mozaic de felul arhioptenxului nu contează" ca o trecere lină în arhiva fosiliferă (Paleobiology, vol 3 1977 p. 147). Michael Denton notează că „este incontestabil că la această pasare'arhaică'nu s-a ajuns printr-o serie de forme tranzitionale de la o reptilă terestră obisnuită, printr-un numar de tipuri treptate, cu pene din ce în ce mai dezvoltate, până la atingerea stării de avian" (Evolutwn: A Theory in Crisis, ed. cit., p. 176. (n. ed.)*]

Există unele fosile numite „fosile-index" care, când sunt găsite într-un anume strat, ne spun că stratul nu poate fi mai vechi de o anumită dată, fiindcă animalul respectiv se presupune că a dispărut într-o anume epocă' Insă s-a descoperit un peste[*Este vorba de coelcanth, care a fost descoperit în 1938 în largul coastelor Madagascarului Se credea că coelcanthul era strâns înrudit cu strămosii directi ai amfibienilor. însă, când a fost disecat, „organele sale interne nu au arătat semne că ar fi fost adaptat pentru un mediu de uscat si nu au arătat cum s-ar putea ca un peste să devină amfibian" (Johnson, Darwin on trial, ed. cit., pp. 76, 77; vezi si Denton, op. cit., pp. 157, 179-80). (n. ed.)*] care înota prin ocean, despre care se credea că dispăruse în urmă cu saptezeci de milioane de ani.[*Adică aproximativ în acelasi timp când se presupunea că au disparut si dinozaurii. (n ed)*] Intrucât era socotit a fi o fosilă-index, el a dat totul peste cap, iar stratul care fusese datat după acest peste dispărut nu mai era corect.[*Sunt multe alte organisme ale căror fosile fuseseră găsite numai în straturi despre care se credea ca au sute de milioane de ani, fiind deci folosite ca fosile-index - până ce au fost descoperite trăind încă în vremurile moderne. Pentru o listă partială a acestor organisme vezi Scientific Creationism, ed. cit., pp. 88-89. (n. ed.)*]

Cum se face că unele specii evoluează iar altele rămân asa cum erau ? Există o multime de specii găsite în straturile „străvechi" care' sunt identice cu speciile care trăiesc astăzi. Evolutionistii socotesc că există unele specii „respinse" care, dintr-un anume motiv, nu duc nicăieri, iar alte specii sunt mai progresive, fiindcă au energia de a merge înainte. Dar aceasta este o credintă, nu o dovadă. Speciile fosile care s-au păstrat sunt tot asa de deosebite între ele precum cele vii.

6. Urmează apoi dovezile „evidentei" familiilor. In majoritatea manualelor despre evolutie se aflã desene artistice descriind evolutia calului si a elefantului. Există o mare doză de subiectivitate inclusă în ele, ca si atunci când artistii îl înfătisează pe omul de Neanderthal aplecat în jos spre a semăna cu o maimută. Nu este vorba de vreo dovadă stiintifică, ci de imaginatie întemeiată pe conceptia filosofică a unui om. Există câteva urme în arhiva fosiliferă care fie că sunt împotriva evolutiei, fie arată că nu există dovezi nici pro, nici contra; la fel cum există câteva lucruri cu totul deosebite, care nu pot fi explicate prin evolutie.

Cele câteva linii „clare" de descendentă - calul, porcul etc. - cuprind fie variatii în interiorul unui tip (cum este, evident, cazul cailor de diferite mărimi), fie, dacă nu (când par a cuprtnde diferite feluri de vietuitoare), atunci nu fac decât să presupună, fără să poată dovedi, că o vietuitoare este legată de o alta prin descendentă directă.[*Un articol recent din World Magazine (17 iulie, 1999) notează următoarele, privitor la una dintre aceste asa-zise linii de descendentă, probabil cea mai cunoscută: „Muzeul Field [din Chicago] este sursa acelui exponat foarte mult reprodus care intentionează să arate evolutia calului. Scheletele mici sunt urmate de alte schelete ceva mai mari si din ce în ce mai cabaline, schimbându-se usor până ce se ajunge la calul din ziua de azi. La prima vedere, exponatul pare să aducă o vie dovadă vizuală asupra evolutiei, fără vreo verigă lipsă, de la mărunta creatură asemănătbare cu un dihor până la măretul armăsar, si a fost folosit ca atare în nenumărate cărti de stiintă. Insă, s-a vădit că animalele ale căror schelete sunt aranjate în acest mod nu au nici o legătură unele cu altele. Ele reprezintă specii diferite, ramuri diferite si perioade care se suprapun, cum însisi evolutionistii - solicitati să se pronunte asupra subiectului de criticii darwinismului - au fost siliti să recunoască. Spre cinstea sa, Muzeul Field a scos vitrina, înlocuind-o cu o fotografie a vechiului exponat, împreună cu o relatare a controversei" (Gene Edward Veith, „Adinitting Its Mistakes"). Despre presupusele linii de descendentă vezi si Denton, op. cit., pp. 182-86,191, si Milton, op. cit., pp. 102-5. (n. ed.)*] Dacă evolutia este adevărată, liniile de descendentă pot fi plauzibile; dar ele nu constituie, în nici un caz, dovezi ale evolutiei.

7. Ultima dintre asa-zisele dovezi ale evolutiei este existenta mutatiilor. De fapt, orice savant serios îti va spune că toate celelalte nu sunt cu adevărat dovezi; singura dovadă este cea a mutatiilor.

Există unii evolutionisti, precum Theodosius Dobzhansky, care spun: „Am dovedit evolutia fiindcă am creat o nouă specie în laborator". După treizeci de ani de lucru asupra mustei fructelor, care se înmulteste foarte repede, poti obtine echivalentul generational al câtorva sute de milioane de ani de viată umană în câteva decade. Experimentul lui Dobzhansky consta în iradierea mustei fructelor, obtinând, în final, două exemplare cu modificări, care nu se mai împerecheau cu celălalt fel de muscă a fructelor. Căci astfel definea el speciile - prin faptul că nu se încrucisează între ele; deci, zicea el, „Am evoluat o nouă specie".

In primul rând, aceasta s-a realizat în conditii extrem de artificiale, prin iradiere; este deci nevoie să lansezi o nouă teorie a undelor radioactive din spatiul extraterestru spre a o justifica. In al doilea rând, nu e altceva decât tot musca fructelor. Că nu are aripi, sau este purpurie în loc să fie galbenă, ea rămâne tot musca fructelor, si în esentă nu diferă de vreo altă muscă a fruc telor; este doar o altă varietate. Astfel că, de fapt, el nu a dovedit nimic.[*Phillip E. Johnson observă că „Experimentatorul poate mari sau reduce mult numărul de tepi al mustei fructelor, (...) sau să-i reducă mult mărimea aripilor etc., dar musca fructelor rămâne totusi musca fructelor, de obicei una prost adaptată. Unele relatari creditează expe rimentele asupra mustei fructelor cu producerea de noi specii, în sensul unor populatii care nu se încrucisează între ele; altii contestă că hotarul speciei a fost cu adevărat trecut.*]

8. Mai este un lucru care a fost folosit ca un fel de "dovada a evolutiei" - datarea radiometrica: radiocarbon, potasiu-argon, dezintegrarea uraniului,etc. Toate au fost descoperite in secolul al douazecilea, unele chiar foarte recent. Evolutionistii spun ca metodele mentionate dovedesc ca lumea este cu adevarat foarte veche. Un manual spune ca ele au produs o revolutie in datare , fiindca inainte nu aveam decat idei relative privitoare la varsta, iar

acum avem idei absolute. Se poate testa o anumita roca dupa metoda potasiu-argon , ajungandu-se la ideea ca roca are doua miliarde de ani vechime; se accepta o marja de eroare de vreo 10 procente. Adevarul este ca uriasa varsta a pamantului a fost deja presupusa a fi "cunoscuta" savantilor mult inainte de aparitia metodelor de datare. De la aparitia lor, metodele de datare s-au intemeiat pe presupunerile uniformiste ale lui Charles Lyell, ca lumea are mai multe milioane de ani sau chiar miliarde de ani vechime. William B.N.Berry scrie in cartea sa, Grown of a Prehistoric Time Scale:

"Evolutia este deci adevaratul temei al scalei temporale geologice, desi scala ca atare a fost alcatuita inainte ca Darwin si Wallace sa-si prezinte lumii stiintifice sistemul selectiei naturale"

Totul depinde de filosofia ta. Metoda datarii radiometrice "functioneaza" numai daca stim dinainte ca lumea "are milioane de ani vechime". Deci, in privinta datarii, nu sunt nicidecum revolutionari, ci doar se conformeaza unei pareri deja acceptate. Daca noile metode de datare ar fi spus ca lumea are doar cinci mii de ani vechime in loc de trei miliarde, savantii nu le-ar fi acceptat asa de usor.

Coloana stratigrafica si varsta aproximativa a tuturor straturilor purtatoare de fosile au fost si ele intocmite conform teoriei evolutioniste, cu mult inainte de a se fi auzit macar de datarea radiometrica. Orice carte stiintifica obiectiva asupra subiectului iti va spune ca singurul mod in care se poate acorda un numar absolut de ani diferitelor straturi este acceptarea teoriei evolutiei.

Ca indicatii decisive asupra varstei straturilor se folosesc "fosilele index", iar varsta fosilelor index se determina conform presupunerilor evolutioniste asupra lor. Iata ce afirma The American Journal of Science:

„Singura scală cronometrică aplicabilă în istoria geologică pentru clasificarea stratigrafică a rocilor si datarea evenimentelor geologice în mod exact este furnizată de fosile. Datorită ireversibilitătii evolutiei, ele oferă o scală temporală fără ambiguitāti pentru determinarea vârstei relative si pentru corelarea rocilor din întreaga lume."[*O.H. Schindewolf, „Comments on Some Stratigrafic Terms", American Journal of Science vol. 255 (iunie, 1957), p. 394. Apud H. Morris, Scientific Creationism, ed. cit., p. 135. In acelasi sens scrie si W.M. Elasser de la Universitatea Maryland: „Cum bine se stie, ordinea straturilor geologice este fixată în totalitate prin intermediul fosilelor; deci metoda geologică presupune existenta, în acele perioade, a unor vietuitoare de o complexitate tot mai mare" (Enciclopedia Britanică, 1973, vol. 7, p. 850). J. O'Rourke, scriind în The American Joumal of Science (ian. 1976, p. 53), atirma: „Profanii inteligenti au suspectat de mult ratio namentul circular al folosirii rocilor pentru datarea fosilelor si al fosilelor pentru datarea ro cilor. Geologii nu si-au bătut vreodată capul să se gândească la un răspuns satisfăcător, sim tind că nu merită să dea o explicatie atâta vreme cât treaba aducea rezultate. Se presupune că acesta ar fi pragmatism tare de cap." (n. ed.)*]

Avem deci iarăsi o argumentare în cerc. Teoria evolutiei nu este dovedită prin „milioanele de ani", fiindcă milioanele de ani se bazează pe teoria evolutiei. Dacă evolutia nu este adevărată, nu este nevoie de milioanele de ani. în al doilea rând, există câteva presupuneri initiale de la care metodele de datare radiometrică trebuie să pornească. Metodele mentionate, care urmăresc timpul de dezintegrare a mineralelor radioactive în componente „fiice", cer următoarele: (1) să existe uniformitate absolută - adică rata de dezintegrare să fi fost întotdeauna aceeasi atâta timp cât s-a desfăsurat procesul, (2) să nu fi existat contaminare din surse exterioare - lucru care se admite că se întâmplă, (3) obiectul care este datat să fi fost izolat, îngropat undeva, fără să fi fost atins de vreo materie organică din afară si, în sfârsit, (4) să nu fi existat nici una dintre componentele fiice în locul initial, ci numai componentul „părinte". Toate acestea sunt doar presupuneri; ele nu se pot dovedi.

Iată ce scrie evolutionistul William B. N. Berry despre presupunerile uniformiste nedovedite pe care se bazează metodele de datare radiometrică si, de fapt, toate aspectele geologiei si paleontologiei evolutioniste:

„Pentru a fi interpretate, toate fenomenele legate de istoria trecută a pământului depind de principiul uniformitătii proceselor naturii în timp. Absolut totul, de la interpretarea scoicilor păstrate în roci ca rămăsite ale unor organisme cândva vii, până la fixarea perioadelor de timp folosind viteza de dezintegrare a unor izotopi instabili precum Potasiu 40 sau Car bon 14, depind de acest principiu. De pildă, metoda Carbonului 14 depin de de acest principiu prin presupunerea faptului că radiatia cosmică a avut aceeasi intensitate cel putin în ultimii 35000 de ani (perioada de timp pentru care metoda aceasta este cea mai potrivită), si că viteza de dezintegrare a

Carbonului 14 a fost întotdeauna aceeasi ca în prezent. Este evident că, fără un principiu al uniformitătii proceselor naturale, determinarea vârstei pe bază de Carbon 14 nici nu poate fi gândită."[*W.B.N. Berry, op. cit., p. 23.*]

Multi oameni, chiar între neevolutionisti, admit că metoda Carbon 14 este cea mai de încredere dintre toate metodele de datare; chiar adeptii creationis mului stiintific admit că ea are o exactitate acceptabilă cam până pe la 3000 de ani, „desi cu destul de multe scăpări si incertitudini"[*Henry M. Morris, Scientiflc Creationism, op. cit. p. 162. Motivele pentru care datarea cu radiocarbon are o anume exactitate până la 3000 de ani (dar nu mai mult) sunt explicate la pp. 164-167. Vezi si John D. Morris, The Young Earth, op. cit., pp. 64-67. (n. ed.)*]. Ea a fost testată pe anumite articole a căror vârstă era cunoscută, si în multe cazuri s-a dove dit a nu fi prea departe. Dar peste 2000 sau 3000 de ani ea devine extrem de îndoielnică. Chiar adeptii metodei admit că, datorită faptului că timpul de înjumătătire al Carbonului 14 este cam de 5600 de ani, metoda nu poate fi exactă dincolo de 25000 sau cel mult 35000 de ani. Celelalte metode, pre cum potasiu-argon, dezintegrarea uraniului etc., pretind a avea un timp de înjumătătire de 1,3 si respectiv 4,5 miliarde de ani; de-aceea, când e vorba de dovedirea vârstei rocilor vechi, se folosesc aceste metode.

Metoda Carbon 14 se foloseste doar pentru materii organice iar metoda potasiu-argon si metoda uraniului se folosesc la roci.[*Metodele radioizotopilor nu se pot aplica fosilelor si nici rocilor sedimentare care contin fosile, ci doar rocilor vulcanice care se pot afla deasupra sau dedesubtul stratului purtator de fosile. (n. ed.)*] Aceleasi lucruri sunt valabile aici ca si la prima metodă: trebuie să fi existat uniformitate vreme de miliarde de ani si nici o contaminare din afară. La metoda potasiu-argon, de pildă, trebuie presupus că la început, înainte de a se descompune în Argon 40, exista numai Potasiu 40[*Iată o presupunere importantă. „Argonul 40 este un izotop foarte obisnuit în atmosferă si în rocile scoartei terestre. Intr-adevăr, argonul este al doisprezecelea element chimic ca răspandire pe pământ si mai mult de 99% din el este Argon 40. Nu există vreo cale fizică sau chimică pentru a spune dacă o mostră de Argon 40 este un reziduu al dezintegrării radioactive sau a fost prezent în roci atunci când s-au format" (Milton, op. cit., p. 47). Faptul că Argonul 40 era prezent în mineralele de potasiu în momentul formării lor este evidentiat de datele extrem de eronate pe care metoda potasiu-argon le dă pentru rocile recent formate, a căror vârstă e cunoscută (vezi maijos). (n. ed.)*]; toate aceste lucruri trebuie primite pe temeiul credintei. Dacă încerci să măsori ceva „recent", să zicem doar de un milion de ani vechime, folosind această metodă cu timp de înjumătătire de peste un miliard de ani, este ca si cum ai încerca să măsori un milimetru cu o riglă de un metru: nu este prea corect, chiar dacă presupunem că se poate.

Există numeroase cazuri când metoda s-a aplicat unor roci recente, ajungân du-se la vârste de milioane sau miliarde de ani.[*De exemplu, Institutul Hawaian de Geofizică a folosit metoda potasiu-argon spre a data rocile vulcanice de lângă Hualalei, Hawai, obtinând vârste de până la 3 miliarde de ani - desi se stie că rocile s-au format cu ocazia unei eruptii moderne din 1801. Alte roci similare, formate cu mai putin de 200 de ani în urmă de către un vulcan activ (Kilauea), au dat, prin metoda potasiu-argon,vârste de până la 22 de milioane de ani. Scurgerile de lavă de la Mt. Ngauruhoe, Noua Zeelandă, vechi de cincizeci de ani, au dat vârste model de până la 3,5 milioane de ani. (Vezi Milton, op. cit., pp. 38,47-48). (n. ed.)*] Deci, toată această chestiune este foarte nesigură. Ea presupune în primul rând existenta acelor miliarde de ani.[*Dr. John D. Morris arată că datarea radiometrică (în acest caz, metoda dezintegrarii uraniului) se bazează pe „presupunerea că pământul este măcar destul de vechi pentru cantitatea prezentă de plumb radiogenic (adică componenta fiică) dintr-un specimen spre a fi fost produs de prezenta viteză de dezintegrare a uraniului. Dacă stim că pământul este vechi, există posibilitatea ca datarea radioizotopică să fie utilă pentru a determina cât este de vechi, dar este inutilă în dovedirea vechimii sau tineretii pământului. Ea presupune vechimea pământului" (J.D. Moms, op. cit., p 57). (n. ed.)*]

Există si alte tipuri de teste care s-au folosit în diverse perioade, de pildă cantitatea de sodiu si de alte substante chimice acumulată în ocean. Se măsoară concentratia elementelor care există acum în ocean, se măsoară aproximativ cât din aceasta ajunge în mare în fiecare an, si de aici se obtine o estimare a vechimii posibile a oceanului; si probabil că oceanul este la fel de vechi ca si lumea. S-a făcut acest lucru cu sodiul si s-a descoperit că lumea avea 100 de milioane de ani vechime. Dar s-a mai descoperit că răspunsurile diferă în functie de elementul folosit: plumbul dă o vârstă de 2000 de ani, altele dau 8000 de ani, altele 100 de ani, iar altele 50 de milioane - deci nu există nici o concordantă.[*V. Chemical Oceanography, editată de J.P. Riley si G. Skirrow, Academic Press Londra 1965, vol. I,p.164.*]

Există si alte teste. De exemplu, s-a făcut un test întemeiat pe cantitatea de Heliu 4 care intră în atmosferă din coroana solară; acesta a indicat că atmosfera pământului nu are decât vreo câteva mii de ani vechime.[*Henry Faul, Nuclear Geology, John Wiley, New York, 1954. (Pentru o discutie mai recentă asupra acestor descoperiri vezi R. Milton, Shattering the Myths..., ed. cit., pp. 44-46, si monografia tehnică a lui Larry Vardiman, The Age of the Earth's Atrnosphere, Institute for Creation Research, El Cajon, California, 1990 - n. ed.).*]

Prin urmare, testele mentionate sunt foarte nesigure; iar unele dintre ele aruncă mari îndoieli asupra faptului că lumea ar putea fi câtusi de putin de 5 miliarde de ani vechime.

Dacă te gândesti bine, depinde de credinta fiecăruia. Unii savanti cred că pământul este foarte vechi fiindcă evolutia este de neconceput dacă pământul nu este foarte vechi. Dacă crezi în evolude, trebuie să crezi si că pământul este foarte vechi căci, evident, evolutia nu functionează pe termen scurt. Dar în privinta dovezilor stiintifice existente, nici una nu poate să spună că pământul are 5 miliarde de ani vechime sau 7500 de ani - oricare dată este posibilă. Depinde de premisele de la care pornesti.

Teoria evolutiei este inteligibilă filosofic

Iată deci că evolutia nu e de fapt o problemă stiintifică, ci una filosofică. Trebuie să întelegem că teoria evolutiei pare usor de acceptat anumitor savanti, filosofi sau oameni obisnuiti fiindcă au fost pregătiti în acest sens. Să cercetăm deci antecedentele sale filosofice în apostazia societătii occidentale de la crestinismul traditional.[*Unele dintre discutiile care urmează în această sectiune au fost luate din lectiile anterioare ale „Cursului de Supravietuire" tinut de Părintele Serafim. (n. ed.)*]

Cum am văzut, ideea de evolutie s-a ivit la sfârsitul veacului al optsprezecelea, sfârsitul Iluminismului si începutul epocii revolutionare - propria noastră epocă. Iluminismul se caracteriza printr-o conceptie stabilă asupra lumii, dar o stabilitate care nu putea dura; ea trebuia să lase loc conceptiei evolutioniste. Vom discuta mai târziu de ce a fost asa.

Una dintre lucrările clasice despre epoca Luminilor, The European Mind (Gândirea europeană) de Paul Hazard, afirmă:

„[*în această perioadă*] în Europa a avut loc o înfruntare morală. Răs timpul între Renastere, din care descinde în linie dreaptă, si Revolutia Franceză, căreia îi făurea armele, alcătuieste o epocă neîntrecută de nici o alta ca importantă istorică."[*Paul Hazard, The European Mind, 1680-1715, Meridian Books, New York, 1963, p. xviii.*]

Ilummismul a constituit epoca clasică a Europei moderne. Această perioadă dintre Renastere si vremurile moderne a fost prima încercare reală de a alcătui o sinteza armonioasă a noilor forte slobozite de Evul Mediu, Renastere si Reformă,[*Părintele Serafim arătase într-o lectie anterioară că, după schisma Bisericii Apusene de Biserica Ortodoxă, tendinta apuseană spre rationalism a înaintat fără restrictii. Aceasta s-a văzut aproape imediat după schismă, o dată cu aparitia scolasticii, în care ratiunea era înăltată deasupra credintei si traditiei. (n. ed.)*] fără a pierde temelia duhovnicească a unui oarecare crestinism.

Intâiul aspect al noii epoci clasice, al noii armonii, era dominatia perspectivei stiintifice asupra lumii, care a luat forma lumii-masină a lui Isaac Newton.[*Sir Isaac Newton (1642-1727) a fost un teist care credea în Iisus Hristos, dar era chinuit de griji pentru rationalismul crestinismului. Asemeni altor gânditori ai Iluminismului, precum Thomas Jefferson, el s-a dedicat salvării crestinismului prin rescrierea Bibliei si curătarea ei de ceea ce el numea „coruperi", adică întâmplarile miraculoase. El respingea dogma Treimii. (Cf. Ian T. Taylor, In the Minds of Men: Darwin and the New World Order, TFE Publishing, Minneapolis, 1991, pp. 342-43) (n. ed.)*] Epoca lui Newton, începutul Iluminismului, a fost o vreme când stiinta si religia ratională păreau a fi de acord că totul în lume mergea bine, iar artele înfloreau într-un mod cum nu aveau să mai înflorească vreodată în Apus.

Inainte de aceasta, Apusul cunoscuse câteva veacuri de frământare intelectuală si chiar de haos, o dată cu prăbusirea sintezei medievale a romano-catolicismului, noi forte făcându-se simtite, ceea ce a dus la dispute

aprinse si războaie sângeroase. Războaiele religioase cu tot felul de scopuri lumesti s-au încheiat o dată cu Războiul de Treizeci de Ani, în 1648, care a devastat Germania. Protestantismul se răsculase împotriva complicatiei si coruptiei din catolicism; a avut loc o renastere a gândirii si artei păgâne antice; noul umanism descoperise omul natural, ceea ce a împins încă mai în spate ideea de Dumnezeu; si, lucru si mai semnificativ pentru viitor, stiinta a înlocuit teologia ca dreptar al cunoasterii, iar studiul naturii si al legilor ei a ajuns să pară cel mai însemnat demers intelectual.

Totusi, în veacul al saptesprezecelea si începutul celui de-al optsprezecelea se ajunsese la un anume echilibru si armonie în gândirea apuseană. De fapt, crestinismul nu fusese răsturnat de noile idei, ci, mai curând, se adaptase noului spirit, nefăcându-se încă simtite dificultătile si contradictiile ideilor naturaliste si rationaliste moderne. Indeosebi în partea cea mai luminată a Europei Apusene, Franta si Germania, părea că venise o vârstă de aur, în contrast mai ales cu războaiele religioase care ruinaseră aceste tări până pe la mijlocul secolului al saptesprezecelea. Omul luminat credea în Dumnezeu, a cărui existentă putea fi demonstrată rational, era tolerant cu credintele altora si credea că tot ce există în lume poate fi explicat de către stiinta modernă, ale cărei ultime progrese le urmărea cu nerăbdare. Lumea părea a fi o masină uriasă în necontenită miscare, fiecare miscare a ei putând fi descrisă matematic. Exista un singur univers urias, orânduit ca un sistem matematic uniform. Lucrarea clasică ce exprima ideile mentionate, Principia Mathematica a lui Newton, a fost salutată cu aclamatii la aparitia ei, în 1687, arătând că lumea educată a vremii era bine pregătită pentru noua evanghelie.

In noua sinteză a Iluminismului „Natura" îl înlocuia pe Dumnezeu ca idee centrală - chiar dacă Dumnezeu nu a fost eliminat nici până la sfârsitul perioadei. Epoca sistemului newtonian a fost si epoca religiei Ratiunii. De-acum, religia era supusă aceluiasi criteriu precum stiinta: studierii lumii exterioare, adică criteriului ratiunii. Astfel, s-a continuat procesul început o dată cu scolastica, curând după Schismă, când ratiunea a fost asezată deasupra credintei si traditiei. Iluminismul a fost vremea când oamenii visau la o religie a bunului simt.

In termeni religiosi, poate cea mai tipică miscare a veacului al optsprezecelea a fost deismul. Deismul sustine că Dumnezeu există, dar fără a se face simtit; adică zideste lumea si se retrage. Newton însusi nu credea că poate să calculeze chiar totul corect, de pildă deplasările cometelor; el socotea că universul era ca un urias ceas pe care l-a făcut Dumnezeu si apoi s-a retras, si că, din când în când, trebuie să revină si să îl fixeze, să îl răsucească. Dar astronomii ulteriori au spus că nu e adevărat: poti obtine o teorie unificată care să explice totul, chiar si miscările neregulate, deci Dumnezeu este necesar doar la început. Dumnezeu devine extrem de sters. Astfel că minunile si prorociile au început a fi puse la îndoială, multi scriitori începând deja să spună că ele nu erau decât superstitie. In privinta aceasta francezii erau mult mai radicali decât englezii.

Cercetând conceptia despre lume a Iluminismului putem vedea cât de armonioasă părea a fi - Natura domnind deasupra tuturor, tainele Naturii descoperindu-se, Dumnezeu fiind încă în cer (desi nefăcând mare lucru), iar cunoasterea stiintifică progresând în întreaga lume.

Ajungem astfel la al doilea aspect principal al Iluminismului: credinta în progresul uman. în cartea sa The Making of the Modern Mind (Crearea gândirii moderne), J.H. Randall Jr. scrie:

„Marii apostoli ai Iluminismului sperau să realizeze societatea ome nească ideală prin răspândirea ratiunii si stiintei între oameni. Iar de acolo sperau să se ajungă la o adevărată varstă de aur. Incă de la începutul vea cului [*al optsprezecelea*] s-a ridicat un tot mai puternic imn de laudă adus progresului prin educatie. Locke, Helvetius si Bentham au pus temelia generosului vis; toti oamenii, indiferent de scoală, afară doar de cei ce rămâneau credinciosi [...] dogmei crestine a păcatului strămosesc, cre deau cu toată fiinta lor arzătoare în perfectibilitatea rasei umane. In sfâr sit, omenirea îsi tinea cheia destinului în propriile mâini: putea să-si facă viitorul aproape cum voia. Inlăturând greselile prostesti din trecut si în torcându-se la o cultivare ratională a naturii, aproape că nu ar mai fi rămas nici un fel de piedici în calea bunăstării omenesti care să nu poată fi depăsite. E greu să ne dăm seama cât de recentă este această credintă în progre sul uman. Lumea antică pare să nu fi avut cunostintă de el; grecii si ro manii îsi întorceau privirile mai curând spre Vârsta de Aur, de la care omul decăzuse. Evul Mediu nu admitea, desigur, o asemenea gândire. Renasterea, care a realizat într-adevăr asa de mult, nu-si putea închipui că omul poate să se ridice din nou la gloriosul nivel al antichitătii; ea îsi întorcea gândurile cu totul asupra trecutului. Numai în veacul al sapte sprezecelea, o dată cu dezvoltarea stiintei, omul a putut să nutrească

o astfel de ambitie trufasă. [...] Toti savantii de după Descartes dispretuiau pe cei vechi si luptau pentru credinta în progres."[*J.H. Randall, The Making ofthe Modern Mind, Houghton Mifflin Co., 1926, pp. 381-82.*]

De ce s-a prăbusit conceptia despre lume a Iluminismului ? Filosofia sa pare azi cu totul naivă, iar arta sa - o vârstă de aur cu neputintă de atins. Există diferite cauze, suprapunându-se unele cu altele. Cauza principală este abordarea critică tocmai a rationalismului pe care se întemeia întreaga conceptie luministă. Sfintii Părinti spun că ratiunea omenească a decăzut o dată cu căderea omului; de-aceea, ea trebuie supusă credintei si descoperirii dumnezeiesti, ca astfel să se ridice la o stare mai înaltă. De îndată ce ratiunea e înăltată deasupra credintei si traditiei, atitudinea ei critică îi provoacă propria distrugere. Credinta în ratiunea omenească este cea care a produs întâi scolastica, mai apoi Reforma, căci ratiunea supunea criticii însăsi religia. Reforma a fost o critică a catolicismului medieval, iar apoi critica Protestantismului a produs filosofii atei/agnostici ai veacului al nouăsprezecelea. In fine, atitudinea critică a ratiunii a produs actuala sinucidere a ratiunii. De îndată ce omul se încrede în ratiune ca dreptar al adevărului, este obligat s-o urmeze până la capăt pe calea să distructivă. Nu i se poate împotrivi.

Incepând cu Evul Mediu, rationalismul a redus sfera cunoasterii pe măsură ce critica fiecare traditie si realitatea lumii duhovnicesti - totul în afară de lumea exterioară. O dată cu filosoful englez David Hume, spre sfârsitul veacului al optsprezecelea, ratiunea autonomă a mers în sfârsit până la capăt: a distrus orice cunoastere sigură, chiar si pe cea a lumii exterioare. Hume spunea că nu putem cunoaste adevărul absolut prin ratiune; putem cunoaste doar ceea ce experiem. El scria:

„Ratiunea e o facultate subiectivă care nu are legătură necesară cu .<<faptele>> pe care căutăm să le cunoastem. Ea se limitează la schitarea relatiilor dintre ideile noastre, ele însele fiind de două ori distantate de .<<realitate>>. Iar simturile noastre sunt la fel de subiective, căci nu pot nici odată să cunoască .<<lucrul în sine>>, ci doar o imagine a lui, ce nu are în ea elementul necesitătii si sigurantei - .<<contrarul oricărui fapt real este încă posibil>>."[*David Hume, An Enquiry Concerning Human Understanding, apud The English Philosophers from Bacon to Mill, ed. Edwin A. Burtt, Random House-1939 New York pp.593-94.*]

Iată, într-adevăr, un lucru foarte adânc înrădăcinat în gânditorii nostri moderni din ultimele două sute de ani: deznădejdea de a nu fi niciodată în stare să cunosti ceva, care dizolvă însăsi substanta vietii. Crezând în filosofia rationalistă si începând a gândi lucrurile prin ea, dai de Hume si de alti gânditori asemeni lui, si, dintr-o dată, întreaga lume se dizolvă. Cu îndreptătire deci s-au spus următoarele despre Hume de către un cercetător al filosofiei Iluminismului:

„Citirea dialogurilor lui Hume după ce ai citit cu întelegere plină de simpatie pe zelosii deisti si pe optimistii filosofi ai primei părti a veacului optsprezece înseamnă a fi încercat de o usoară înfiorare, de un simtământ de neliniste. E ca si cum, în culmea amiezei Iluminismului, la ceasul ră gazului, când împrejur totul pare a fi linistit si sigur, cineva si-ar da seama bmsc de apropiata si neasteptata surpare a temeliilor, de slabul si îndepărtatul freamăt ce străbate sub terenul solid al bunului simt."[*Carl L. Becker, The Heavenly City of the Eighteenth Century Philosophers, Yale University Press, New Haven, Connecticut, 1970, pp. 68-69.*]

(Desigur, acest fapt a produs mai târziu marele cutremur al zilelor noastre.)

Idealul experimental în stiintă are o functie similară celei a ratiunii în ni micirea conceptiei despre lume a Iluminismului. Fiind el însusi întemeiat pe rationalism, acest ideal nu e nicicând împlinit; el nu se opreste niciodată, ci asteaptă mereu să-si testeze concluziile, ajungând la altele noi. Tocmai de aceea ideile stiintifice se schimbă mereu, iar sinteza stiintifică din vremea lui Newton a fost răsturnată.

Până la urmă, ideea de progres a ajutat la dizolvarea vechii sinteze. In Renastere, asa cum am văzut, anticii erau priviti ca adevăratul model. Se credea că, dacă ne-am putea întoarce la ei, departe de Evul Mediu si de superstitii, va fi grozav. Apoi când stiintele au ajuns să fie modul de gândire dominant, a apărut conceptia stiintifică despre lume. Oamenii au început să vadă că orice om din ziua de azi are mai multă cunoastere stiintifică decât orice om din antichitate. pentru prima dată, acum stiinta a înaintat în chip dramatic cu experimentele sale etc.

Este vădit că însăsi ideea de progres - ideea că prezentul clădeste pe trecut, că generatiile viitoare vor face mai bine decât noi, iar omul va înainta în mod constant - anulează ideea că există un criteriu statornic. Exact ca în subiectivismul lui Hume, totul devine relativ. Criteriul existentei omului e abandonat în voia sortii generatiilor viitoare care urmează să îl îmbunătătească. După un timp, oamenii încep să-si dea seama că au de-a face cu o filosofie a necontenitei schimbări, a necontenitei miscări. Atunci sufletul se revoltă. El simte că nu există pace, nu există sigurantă. La sfârsitul veacului al optsprezecelea ideea de progres dăduse deja nastere conceptiei „evolutioniste", care era mult diferită de conceptia statornică a lui Newton, ajungând în prim plan în veacul al nouăsprezecelea.

Asa se face că veacul al optsprezecelea a început cu mult optimism, dar cei mai multi nu-si dădeau seama că spre sfârsitul veacului filosofii cei mai înaintati urmau să nimicească orice putintă a vreunei cunoasteri reale a lumii exterioare si orice criteriu statornic al adevărului. Ideile profunde de acest fel au nevoie de timp spre a pătrunde până la oameni, dar când o fac produc urmări dezastruoase.

Dezastruoasele urmări s-au văzut în Revolutia Franceză din 1789, care a fost aplicarea revolutionară a ideilor rationaliste la schimbarea societătii si la întreaga rânduială a vietii din afară. Sfârsitul veacului al optsprezecelea a adus cu el sfârsitul Vechii Ordini - sfârsitul unei epoci de stabilitate, când asezămintele omenesti, arta si cultura erau întemeiate cel putin pe o rămăsită de crestinism si de simtăminte crestine. Izbucnirea Revolutiei Franceze a coincis cu sfârsitul civilizatiei crestine. Inainte de 1789 era încă „Vechiul Regim"; după acest an, urmează epoca Revolutiei, vremurile noastre.

In această perspectivă, teoria evolutiei poate fi înteleasă filosofic. Ea s-a ivit dintr~o câutare a unei legi stiintifice a progresului care să Justifice inaintarea revolutionară modernă. Teoria evolutiei a fost propusă mai întâi de către bunicul lui Charles Darwin, Erasmus, în 1794 - la numai cinci ani de la Revolutia Franceză.[*Multi dintre prietenii si apropiatii lui Erasmus Darwin simpatizau cu revolutionarii francezi. Erasmus a fost unul dintre întemeietorii Societătii Lunare, care-i cuprindea pe simpatizantii revolutionarilor si ai cărei membri erau aceeasi cu cei ai Societătii Revolutionare conduse de radicalul Earl Stanhope. Erasmus îl admira îndeosebi pe Rousseau, filosoful principal al Revolutiei. Era si francmason, la fel ca fiul său, tatal lui Charles Darwin. (n. ed.)*]

J.H. Randall Jr., el însusi evolutionist, e destul de lipsit de naivitate spre a admite că teoria evolutiei este o credintă, nu un fapt dovedit:

„în prezent biologii admit că, la drept vorbind, nu cunoastem nimic de spre cauzele originii noilor specii; trebuie să recurgem la credinta stiintifică că ele au loc datorită schimbărilor chimice din protoplasma embrionară."[*Randall, op. cit., p. 475. O afirmatie similară a fost făcută de un important biolog evolutionist britanic, Prof. L. Harrison Matthews, în Prefata la editia din 1971 a Originii speciilor. „Realitatea evolutiei este sira spinării biologiei, biologia aflându-se deci în situatia aparte a unei stiinte întemeiate pe o teorie nedovedită - este deci vorba de o stiintă sau de o credintă?... Credinta în evolutie este astfel paralela exactă a credintei într-o creatie particulară: ambele sunt concepte despre care credinciosii stiu că sunt adevarate, dar până în prezent nici una nu a fost în stare să o dovedească." (n. ed.)*]

Evolutionistii trebuie să recurgă la această credintă fiindcă, cum însisi spun, „orice altceva este de neconceput" - acest „orice altceva" fiind faptul că Dumnezeu a creat lumea în urmă cu 7000 sau 8000 de ani.

Randall continuă, descriind efectul evolutiei asupra lumii:

„în ciuda acestor dificultăti, credintele oamenilor de azi au fost adânc impregnate de conceptul de evolutie. Marile notiuni si concepte fundamen tale care însemnau asa de mult pentru veacul al optsprezecelea, Natura, Ratiunea si Utilitatea, au lăsat cu totul loc unui nou set care exprimă mai bine ultimele idei intelectuale despre o Lume în Crestere. O multime de factori au conspirat la popularizarea ideii de dezvoltare cu corolarele ei...

Poate că accentul principal adus de Evolutie în mintile oamenilor a fost cel pus asupra analizei cauzale amănuntite a proceselor de schimbare particulare. In loc de a căuta să descopere capătul sau tinta mersului lumii ca întreg, ori să discernă cauza ultimă sau temeiul tuturor celor existente - sarcina fundamentală a stiintei si

filosofiei anterioare - oamenii au ajuns să cerceteze doar ceea ce este acel proces si numai ceea ce produce el în părtile sale. Ei au respins [...] contemplarea unei alcătuiri fixe si sta tice a Adevărului, adoptând în locul ei telul investigării tuturor micilor adevăruri pe care le poate descoperi experimentul. Nu Adevărul care este obârsia tuturor adevărurilor, ridicând sufletul omenesc deasupra tuturor experientelor omenesti, în tărâmul celui vesnic... ci răbdătoarea, neobo sita si nesfârsita căutare a unei infinităti de adevăruri finite din experienta noastră - iată telul oricarei strădanii stiintifice si filosofice a zilelor noastre."[*Randall, op. cit., pp. 475-77.*]

Randall mentionează felul cum schimbarea asezămintelor omenesti - diferitele idei asupra moralei etc. - întăresc credinta în evolutie:

„Conceptia asupra omului ca organism care reactionează la si actio nează asupra unui mediu complex a devenit astăzi fundamentală.[*Aceasta e teza principală a conceptiei evolutioniste si a Epocii Revolutionare privitor la natura umană. Ea s-a clădit din filosofia stiintifică a darwinismului si din filosofia politică a admiratorului lui Darwin, Karl Marx, si este comună tuturor constructiilor totalitare si utopice derivate din acestea două, inclusiv liberalismului modern si feminismului radical. Judge Robert H. Bork, în cartea sa Slouching Towards Gomorrah: Modern Liberalism and American Decline (Regan Books/Harper Collins, New York, 1996), enunță succint această teză evolutionistă astfel: „Natura umană e infinit modelabilă, astfel că o natură umană nouă, mai bună si poate chiar perfectă, se poate produce prin rearanjarea institutiilor sociale." Fe-' minista Shere Hite, în Hite Report on the Family, a înfatisat această credintă atunci când zicea: „Nu există nimic de felul unei .<<naturi umane>>. Mai curând, există o structură psiholo gică care este implantată cu grijă în mintile noastre pe măsură ce învătăm dragostea si ecuatiile de putere ale familiei - pe viată. Din fericire, familia e un asezământ omenesc: oamenii au facut-o si tot oamenii o pot schimba." (n. ed.)*] Toate ideile si asezămintele sunt gândite astazi în primul rând ca produse so ciale, functionând în grupuri sociale si izvorând din necesitatea săvârsirii unei anumite adaptări a naturii umane la mediul înconjurător. Toate do meniile de interes uman de astăzi au fost supuse acestei generale tendinte sociologizante si psihologizante; exemplul religiei si teologiei este edifi cator. In vreme ce veacul al optsprezecelea socotea religia si teologia ca pe un set de propozitii deductive si demonstrative, oamenii de azi soco tesc religia în primul rând ca pe un produs social, un mod de viată izvorât din organizarea socială a experientelor religioase ale oamenilor, iar teo logia ca pe o rationalizare a anumitor simtăminte si experiente fundamen tale a naturii umane. Nu mai căutăm să dovedim existenta lui Dumnezeu, ci vorbim de .<<întelesul lui Dumnezeu în experienta umană>>; nu mai căutăm să demonstrăm viata viitoare, ci investigăm efectul credintei în nemurire asupra comportamentului uman."

Vedem cât se poate de limpede că avem aici Următoarea treaptă de după Hume, care nimicise toate aceste lucruri. Nu mai poti crede în acele idei învechite. Este o nouă treaptă, care nu are nimic de-a face cu „descoperirea stiintifică" a evolutiei - nu e decât ceea ce pluteste în aer. De vreme ce ratiunea îsi continuă marsul, va sfârsi prin propria sinucidere.

Randall urmează:

„Evolutia a introdus o cu totul altă scară de valori. Acolo unde idealul veacului al optsprezecelea era rationalul, naturalul, chiar primitivul si ne comptul, pentru noi lucrul cel mai de dorit se identifică mai curând cu ca pătul ultim al procesului de dezvoltare, iar termenii nostri laudativi sunt .<<modern>>, .<<la zi>>, .<<înaintat>>, .<<progresist>>. în aceeasi măsură ca si Epo ca Luminilor noi tindem să identificăm ceea ce aprobam cu Natura, dar pentru noi ea nu mai este ordinea ratională a naturii, ci culminarea proce sului evolutiv, pe care-l luăm drept pârghia existentei noastre. Veacul al optsprezecelea nu putea gândi un apelativ mai rău decât a numi pe un om .<<entuziast nefiresc>>; noi preferăm să-l etichetăm drept .<<fosilă demodată si depăsită>>. Epoca aceea credea într-o teorie dacă era numită ratională, folositoare si naturală; noi îi dăm întâietate dacă este .<<ultima descope rire>>. Trebuia să fim mai curând modernisti si progresisti, decât gânditori chibzuiti. Rămâne de văzut dacă în noua noastră scară de valori nu am pierdut la fel de mult pe cât am câstigat...

Ideea de evolutie, asa cum a ajuns să fie înteleasă în final, a întărit atitudinea umanistă si naturalistă."

Falşii "proroci"

Dobzhansky citează cu deplină aprobare următoarea afirmatie a lui Teilhard de Chardin despre ce anume este evolutia:

„Este oare evolutia o teorie, un sistem sau o ipoteză ? Ea este mult mai mult - este un postulat general, dinaintea căruia toate teoriile, toate ipote zele, toate sistemele trebuie să se încline de aici înainte, si caruia trebuie să i se conformeze spre a putea fi luate în considerare si a fi veridice. Evolutia e o lumină care luminează toate faptele, o traiectorie pe care toate liniile de gândire trebuie s-o urmeze. Iată ce este evolutia."[*Th. Dobzhansky, „Evolution: God's Method of Creation"*]

Adică, în gândirea lui Teilhard - pe care o urmează o multime de oameni, fie că sunt crestini, atei sau orice altceva - evolutia devine un fel de nouă revelatie universală pentru omenire. Deci totul trebuie înteles în termenii evolutiei, inclusiv religia.

Scrierile lui Teilhard de Chardin sunt atât de întesate de propriul jargon, încât este usor să-l respingi - ori să-l accepti - fără să pricepi cu totul semni ficatia gândirii sale. Dar, mai presus de toate, trebuie înteles ce anume i-a in spirat gândirea, căci tocmai această inspiratie de temelie si conceptie despre lume a pus stăpânire pe fantezia intelectualului modern, deopotrivă „crestin" si ateu, în ciuda dificultătii limbajului.

Ceea ce l-a inspirat pe Teilhard de Chardin si îi inspiră pe adeptii săi este o anume conceptie unitară asupra realitătii, o îmbinare a lui Dumnezeu si a lumii, a spiritualului si secularului, într-un singur proces armonios si atotcuprinzător care nu numai că poate fi perceput de intelectualul modern, ci poate fi simtit de sufletul sensibil aflat în strânsă legătură cu spiritul vietii moderne; într-adevăr, pasul următor al procesului poate fi anticipat de „omul modern", si tocmai de aceea este asa de iute acceptat Teilhard de Chardin ca „proroc", chiar de către oameni ce nu cred în Dumnezeu: el vesteste, într-un chip foarte „mistic", viitorul la care speră orice gânditor de astăzi (în afară de crestinii ortodocsi constienti).

Există două laturi ale gândirii unitare a lui Teilhard de Chardin: cea lumească (prin care-i atrage si-i păstrează chiar pe ateii totali precum Julian Huxley), si cea spirituală (prin care-i atrage pe „crestini" si le dă o „religie" celor necredinciosi).

Fragment din corespondența P. Serafim Rose cu un preopinent evoluționist, dr. Kalomiros

As vrea acum să vă pun o întrebare stiintifică cu totul elementară: care este dovada în favoarea „evolutiei omului" ? Nici asupra acestei chestiuni nu pot intra în amănunte în prezenta scrisoare, ci o voi discuta pe scurt. Dacă doriti, vă pot scrie mai amănuntit ceva mai târziu.

Dovezile fosile în favoarea „evolutiei omului" constau în: Omul de Neanderthal (mai multe exemplare); Omul de Pekin (câteva cranii); „oamenii" asa-zisi de Java, Heidelberg, Piltdown (până acum douăzeci de ani), si re centele descoperiri din Africa: toate extrem. de fragmentare; de asemenea, încă vreo câteva fragmente. Totalitatea dovezilor fosile ale „evolutiei omu lui" încap într-o ladă de mărimea unui sicriu, provenind din părti mult înde părtate ale pământului, fără vreo indicatie demnă de crezare a unei vârste măcar relative (cu-atât mai putin „absolute"), si fară nici o urmă de indicatie asupra felului cum acesti. „oameni" diferiti se leagă unul de altul, fie prin descendentă, fie prin înrudire.

Mai mult, în urmă cu douăzeci de ani s-a descoperit că unul dintre acesti „strămosi evolutivi ai omului", „omul de Piltdown", era o fraudă deliberată. Este interesant că unul dintre „descoperitorii" „omului" de Piltdown era Teil hard de Chardin - lucru pe care nu-l veti găsi în majoritatea manualelor ori bio grafiilor sale. El a „descopent" caninul acestei creaturi măsluite - dinte care fu sese deja vopsit cu intentia de a însela asupra vârstei sale atunci când l-a desco perit! Nu am dovezi spre a spune că Teilhard de Chardin a participat în mod constient la fraudă; cred că e mai plauzibil să fi fost o victimă a adevăratului autor al fraudei, fiind asa de dornic

să găsească dovezi înfavoarea „evolutiei omului", în care credea mai dinainte, încât nici nu a mai dat atentie dificultă tilor anatomice pe care acest „om" grosolan masluit le prezenta pentru orice observator obiectiv. Si totusi în manualele evolutioniste tipărite înainte de descoperirea fraudei, Omul de Piltdown era acceptat ca un strămos evolutiv al omului fără discutie; „craniul" său este chiar desenat (desi se descoperiseră doar fragmente ale unui craniu); si se afirma cu încredere că „el combină carac teristicile umane cu altele mult mai înapoiate" (Tracy I. Storer, Zoologie gene rală, 1951). Era, desigur, exact acea „verigă lipsă" necesară dmtre om si mai mută; iată de ce frauda de la Piltdown a fost alcătuită tocmai ca un amestec de oase de om si de maimută.

Ceva mai târziu, acelasi Teilhard de Chardin a participat la descoperirea si mai ales la „interpretarea" „Omului de Pekin". Multumită „interpretării" sale (căci avea deja reputatia de a fi unul dintre principaiii paleontologi ai lumii), „Omul de Pekin" a intrat si el în manualele evolutioniste ca strămos al omului...

Teilhard de Chardin a fost legat si de descoperirea si mai ales de interpretarea unora dintre rămăsitele „Omului de Java", care sunt fragmentare. In fapt, oriunde se ducea, descoperea „dovezi" ce se potriveau exact cu asteptarile sale - anume, că omul a „evoluat" din creaturi de tipul maimutelor.

Dacă veti cerceta în mod obiectiv toate dovezile fosile în favoarea „evolutiei omului", cred că veti descoperi că nu există nici o dovadă hotărâtoare sau cât de cât rezonabilă în favoarea ei. O anumită probă e socotită a fi dovadă în favoarea evolutiei umane fiindcă oamenii doresc să creadă acest lucru; ei cred într-o filosofie care cere ca omul să fi evoluat din creaturi asemenea maimutelor. Omul de Neanderthal este pur si simplu Homo sapiens, nedeosebindu-se de oamenii moderni mai mult decât se deosebesc acestia între ei, fiind o varietate înlăuntrul unui fel anume sau al unei specii.[*Multi evolutionisti au ajuns la concluzia că Homo erectus apartine si el de specia Homo sapiens. De pildă, William S. Laughlin (Universitatea Connecticut), studiind pe eschimosi si aleuti, a observat multe asemănări între aceste populatii si oamenii de tip Horno erectus (Sinanthropus) din Asia. El îsi încheie studiul astfel: „Când descoperim că deosebiri semnificative s-au dezvoltat într-o scurtă perioadă de timp între populatii strâns înrudite si apropiate, precum cele din Alaska si Groenlanda, si când luăm în considerare marile deosebiri ce exista între grupuri îndepărtate precum eschimosii si aborigenii, despre care se stie că apartin aceleiasi specii de Homo sapiens, pare justificat să concluzionăm că Sinanthropus apartine de aceeasi specie atât de diversă." (Science 142, 8 Noiembrie 1963, p. 644). (n. ed.)*] Vă rog să observati că ilustratiile cu omul de Neanderthal din manualele evolutioniste sunt inventia artistilor cu idei preconcepute despre cum trebuie să fi arătat „omul primitiv", întemeiate pe filosofia evolutionistă !

Cred că am spus destul, nu spre a arăta că pot dezminti „evolutia omului" (căci cine poate dovedi sau dezminti ceva cu probe atât de fragmentare ? !), ci spre a indica doar că trebuie să fim foarte critici în ce priveste interpretarea părtinitoare a unor probe asa de precare. Să-i lăsăm pe păgânii nostri moderni si pe filosofii lor să se agite la descoperirea fiecărui nou craniu, os sau chiar a unui singur dinte, despre care ziarele titrează: „Descoperirea unui nou strămos al omului". Aceasta nu tine nici măcar de domeniul cunoasterii desarte, ci de domeniul basmelor moderne, al întelepciunii care, cu adevarat, s-a făcut uimitor de nebunească.

Evoluția este exact opusul creştinismului

Intreaga filosofie evolutionistă ce-i prinde astăzi pe oameni îi face să creadă, adesea inconstient, într-o conceptie despre creatie si viată ce este exact opusul învătăturii crestine: simplul devine complex, sălbăticia „evoluează" spre civilizatie, nedesăvârsitul face să apară desăvârsirea, „progresul" etc. In conceptia Ortodoxiei, ceea ce este desăvârsit cade în nedesăvârsire (Raiul, în lumea căzută; si chiar istoric, Sfintii Părinti observă căderea ome nirii în general, până la venirea lui Hristos - cf. Sfântul Simeon Noul Teolog si Sfântul Grigorie al Nyssei), iar omul din zilele de pe urmă va fi mult mai jos duhovniceste decât în Biserica primară (cf. prorocia Sfântului. Nil Izvorâ torul de Mir si a Sfântului Nifon al Constantiei); nestricăciunea si nemurirea preced stricăciunea si moartea. [*Sf. Nil Izvorâtorul de Mir (+1651), arătându-se după moarte călugărului căzut Theofan din Muntele Athos, în anul 1817, a prorocit despre starea omenirii în vremurile din urmă: „Lumea din vremea aceea se va schimba si se va face de nerecunoscut. Când se va apropia vremea venirii lui Antihrist, se va întuneca mintea omului din vremea aceea de patimile cele trupesti ale curviei si foarte mult se va înmulti necredinta si fărădelegea. Atunci lumea va deveni de nerecunoscut, schimbându-se fetele oamenilor, si nu vei mai cunoaste fetele bărbatilor de ale femeilor pentru nerusinata îmbrăcăminte si a părului din cap. Oamenii*

din vremea aceea se vor purta fără cuviintă, fiind sălbătici si cruzi ca niste fiare, din cauza ispitelor lui Antihrist. Nu vor da respect parintilor si celor mai bătrâni, dragostea va pieri. [...] Atunci vor schimba obiceiurile si predania crestinilor si a Bisericii. Cuviinta si curătia vor pieri de la oameni si va stăpâni fărădelegea. Minciuna si iubirea de arginti va ajunge la cele mai mari trepte. (...) Curviile, preacurviile, sodomiile, hotiile, omorurile vor fi pe toate drumurile in vremea aceea. (...) Bisericile lui Dumnezeu se vor lipsi de preoti credinciosi si evlaviosi." Vezi de asemenea prorociile Sfântului Nil despre decăderea vietii' monahale ortodoxe în The Orthodox Word, nr. 21 (1968), pp. 143-49. Prorocia Sfântului Nifon, Episcopul Constantiei Ciprului (sec. al IV-lea), spune astfel: „Până la sfârsitul veacului acestuia nu vor lipsi nici prorocii Domnului Dumnezeu, si nici slugile diavolului. Dar in vremurile din urmă, cei ce vor sluji cu adevărat lui Dumnezeu vor reusi să se tăinuiască de oameni si nu vor făptui printre ei semne si minuni, ca în timpurile noastre, ci vor merge pe calea faptelor si a smereniei, iar în împărătia Cerească vor fi mai mari decât Parintii ce s-au proslăvit prin semne. Căci în acea vreme nimeni nu va face minuni în fata oamenilor, care să-i aprindă, insuflându-le dorinta nevointelor ascetice. (...) Multi, aflându-se în nestiintă, vor cădea in prăpastie, abătându-se întru lătimea căii largi si întinse" (citată in Serafim Rose, Ortodoxia si religia viitorului, Mănăstirea Slătioara, 1996,p. 195).]

Desăvârsirea si nemurirea veacului viitor (cerul) nu sunt o dezvoltare sau o „evolutie" din lumea prezentă (cum ar zice Teilhard de Chardin; de fapt, hiliasmul este o consecintă aproape inevitabilă a evolutiei), ci o preschimbarea ei din temelii.

Scopul principal al „filosofiei evolutioniste" este răsturnarea perspectivei crestine, întemeiate pe Dumnezeu Care face totul precum voieste El, punând în locul ei ceva mai „pe întelesul" omului căzut - rationalism, umanism. Iată de ce „evolutia" a fost dezvoltată treptat de filosofia modernă agnostică, atee si deistă, înainte de a se găsi măcar o dovadă „stiintifică". Perspectiva cres tin-ortodoxă (Raiul, scurtimea [*timpului acordat*] lumii acesteia etc.) este o perspectivă cu totul nouă pentru cei prostiti de moderna filosofie „lumi nistă", al cărei produs-cheie este evolutia.

Credința în datarea radiometrică

de Curt Sewell

Foarte multi savanti, profesori si majoritatea mediilor de informare sunt foarte buni avocati ai credintelor evolutioniste în vârstele mari. Si multi crestini s-au alăturat afirmatiilor savantilor despre „marea vârstă a pământu lui", de obicei fără să-si dea seama că ele se întemeiază pe presupozitii natu raliste ce elimină complet orice fel de interventie a unui Dumnezeu creator. Ei nu au recunoscut eroarea rationamentului circular din aceste credinte în vârstele mari. Astfel, fără să fie nevoie, ei si-au pierdut temelia credintei. Curtis Sewell Jr. a lucrat timp de 44 de ani ca inginer electronist în industria nucleară, începând cu Proiectul Manhattan al Armatei Statelor Uni te din timpul celui de-al Doilea Război Mondial (prima bombă atomică). Timp de cinci ani a fost inginer sef la Isotopes, Inc. Printre sarcinile sale s-a numărat si proiectarea instrumentarului pentru analiza radiochimică de diferite tipuri, inclusiv pentru sistemul datării cu Carbon 14. In 1988 a iesit la pensie de la Lawrence Livermore National Laboratory.

Cândva D-l Sewell adera la conceptia uniformistă că pământul are miliarde de ani vechime, dar în decursul multor ani de lucru a început să se îndoiască de „dovezile" acestui fapt, fiindcă a văzut că se întemeiau pe o logică circulară. Povestea trecerii sale de la conceptia evolutionistă la conceptia crestină despre lume este relatată în cartea sa God at Ground Zero (Master Books, Green Forest, Arkansas, 1997).

„Cum pot creaţioniştii să se aştepte ca oamenii să accepte ideea pământului tânăr, când, prin datarea radiometrică, ştiința a dovedit că pământul are miliarde de ani vechime ?"

Articolul de fată pune această întrebare, ce reprezintă gândirea unui mare număr de oameni de azi. Cu sigurantă că majoritatea oamenilor de stiintă acceptă datarea radiometrică. Totusi nu există cu adevărat un motiv stiintific care să dovedească că datarea radiometrică este corectă, ci o multime de dovezi ce arată că ea nu functionează.

Vom discuta câteva dintre ele. Vom descoperi că piatra de temelie a analizei radiometrice este credinta în materialism si respingerea oricărei actiuni supranaturale, chiar înainte de a se face vreo măsurătoare. Multi oameni, între care chiar specialistii în domeniu, uită presupozitiile pe care se întemeiază datarea radiometrică.

1. Datarea radioactivă

In principiu există două tipuri de metode de datare radioactivă. Un tip este sistemul Carbon 14, folosit la datarea fragmentelor de organisme care au trăit. Nu a fost folosit niciodată pe esantioane neorganice, si aproape că nici nu intră în discutie dacă se consideră că esantionul ar putea fi mult mai vechi de 50000 de ani. Ea furnizează unele dovezi foarte bune, folosite adesea de creationisti. Dar în acest articol nu vom discuta despre metoda C-14.

A doua mare categorie se mai numeste „datarea cu metale grele" si include sistemele uraniu-toriu-plumb, rubidiu-strontiu si potasiu-argon. Aceste metode se folosesc în mod obisnuit pentru esantioane anorganice, cum sunt rocile, dând adeseori vârste extrem de mari - milioane sau miliarde de ani. Evolutionistii descriu adesea aceste metode ca dovedind marea vechime a pământului si a straturilor sale. Creationistii le critică adesea, fiindcă dau rezultate cu totul false.

Toate metodele de datare mentionate pornesc de la un anume izotop radioactiv precum U-238, U-235, Tor-232, K-40 sau Rb-87. Ei se numesc izotopi „mamă". Sunt elemente radioactive în mod natural, adică emit spontan particule alfa sau beta si, ca urmare, se transformă în alte elemente, numite izotopi „fiice".

2. Erori experimentale

Metodele ce dau vârste mari produc aproape tot atâtea răspunsuri „gresite" cât si „corecte". Răspunsul „corect" e ales pe baza coloanei stratigrafice, adică după felul fosilelor îngropate în apropiere. Desigur, datarea fosilelor depinde de presupunerea evolutiei. Si, bineînteles, publicul nu aude de obicei nimic despre răspunsurile gresite.

Afirmatia aceasta - că datele radiometrice sunt „corectate" prin referirea la fosilele-index determinate pe baza evolutiei - este viu contestată, dar examinarea literaturii tehnice arată că ea este adevărată, în ciuda celor spuse de manualele elementare. Să vedem câteva exemple.

3. Discrepanțe dovedite

Publicul larg crede că rezultatele radiometrice sunt solide si deci se poate dovedi că sunt de încredere. Dar literatura de specialitate arată altceva. John Woodmorappe a făcut o cercetare extinsă a literaturii, examinând 445 de articole tehnice din 54 de reviste de geocronologie si geologie cu mare autoritate.[*John Woodmorappe, „Radiometric Geochronology Reappraised", în Creation Research Society Quarferly, vol. 16, septembrie 1979, pp. 102-29, 147. - Vezi si cartea din 1999 a lui John Woodmorappe, The Mythology of Modern Dating Methods, Institute for Creation Research, El Cajon, California.*]

Rapoartele mentionate enumeră peste 350 de date, măsurate cu metode radiometrice, ce contrazic cu mult vârstele atribuite fosilelor găsite în acelasi strat. Ele acopereau vârstele „asteptate" de la 1 la >600 de milioane de ani. In aproape toate cazurile de discrepantă s-au acceptat datele fosilelor. Datele radiometrice au fost eliminate. Woodmorappe cita spusele unui cercetător:

„în general, se presupune că datele ce intră în .<<marja de corectitudine>> sunt corecte si sunt publicate, dar cele ce nu concordă cu alte date sunt rareori publicate, iar discrepantele nu sunt explicate complet."

Când aceste rapoarte discutau posibilele cauze ale erorilor, foloseau ‚cuvinte de tipul „posibil", „poate", „probabil", „ar putea fi" etc. Motivele invocate de obicei cuprind intruziunea detritică, scurgerea sau infiltrarea unora dintre izotopi în esantion, iar uneori continutul initial de izotopi din esantion. Pentru datarea cu K-Ar este usor de dat vina pe pierderea argonului, dacă vârsta obtinută e prea mică, sau pe absorbtia argonului dacă e prea mare.

Se stie prea bine că argonul, care e un gaz, difuzează usor prin rocă, si nu e cu putintă să se stie dacă nu cumva s-a întâmplat ceva de acest fel într-un anume caz.

Erorile sunt deosebit de mari cu metoda K-Ar (potasiu-argon). S-au făcut studii asupra unor roci bazaltice de vârstă recentă cunoscută, din apropiere de Hawaii. Ele proveneau de la vulcanul Kilauea. Rezultatele au ajuns până la 22 de milioane de ani. Joan Engels scria:

In prezent se stie foarte bine că vârstele obtinute cu K-Ar de la diferite minerale dintr-o singură rocă pot fi uimitor de discordante."

4. Craniul 1470

In 1927 Richard Leakey a descoperit un craniu lângă Lacul Rudolf din Kenya despre care spunea că era „aproape nedeosebit" de cel al omului modern. Totusi fusese găsit sub un strat de tuf vulcanic KBS ce avea o vârstă acceptata de 2,6 milioane de ani vechime. Leakey a declarat că acest craniu avea 2,9 milioane de ani, spunând că „nu se potriveste cu nici unul din modelele anterioare ale începuturilor omului". A fost numit KNM-ER-1470 de la Kenya National Museum, East Rudolf, 1470).

Marvin Lubenow face o descriere exactă a celor zece ani de controverse în jurul datarii craniului.

La prima încercare de a data tuful KBS, Fitch si Miller au analizat rocile brute si au obtinut date mergând de la 212 la 230 milioane de ani - perioada Triassicului cu mult mai vechi decât se astepta. Intrucât sub acest strat se descopensera oase de mamifere, au spus că evident datele erau gresite din pricina „posibilei prezente a argonului străin derivat din includerea unor roci pre-existente". Chiar dacă roca arăta bine, tot ce depăsea 5 milioane de ani vechime era evident gresit, având în vedere ceea ce stiau ei despre succe siunea dezvoltarii evolutive".

Intre timp, o echipă de la University of California din Berkeley, condusă de G.H. Curtis, a analizat câteva pietre ponce KBS si au descoperit câteva care aveau cam 1,6 milioane de ani si câteva de 1,8 milioane de ani Alte masuratori unele coborând la 0,5 milioane de ani au fost declarate anormal de mici. Ele au fost explicate ca posibile supraimprimări datorate unei infuzii de apa fierbinte cu bogat continut alcalin.

Intre 1969 si 1976 mai multe echipe au făcut numeroase măsurători radiometnce, iar rezultatele s-au grupat în jurul a trei vârste -1,8 milioane, 2,4 milioane si 2,6 milioane de ani. Fiecare echipă a criticat tehnicile de selec are a esantioanelor de rocă ale celorialti. Se spunea că majoritatea argumentelor radiometrice favorizau data de 2,6 milioane de ani, dar argumentele paleontologice favorizau data de 1,8 milioane de ani (adică data la care craniul s-ar fi potrivit cel mai bine cu teoria evolutiei). In final s-a ajuns la o întelegere numai după ce paleontologii s-au pus de acord în privinta corelatiei fosilelor, incluzând două specii de porc dispărute. Data finală acceptată pentru craniu a fost cea de 1,9 milioane de ani. Comentând metoda de selectare a esantioanelor de rocă pentru datarea radiometrică, Lubenow întreabă:

„Se pune întrebarea, .<<Cum stii când ai esantionul bun pentru datare ?>> Singurul răspuns la întrebare este acela că esantioanele .<<bune>> dau date în acord cu presupunerile evolutioniste. Esantioanele .<<rele>> sunt cele care dau date ce nu sunt conforme cu evolutia - ilustrare clasică a cercului vicios."

5. Datarea Marelui Canion

Creationistii au criticat multe aspecte ale datării rocilor prin radioactivitate, dar au adus prea putine probe reale că metoda este inadecvată. Totusi Institutul de cercetări creationiste a ajuns în fazele preliminare ale obtinerii unor asemenea dovezi pentru rocile vulcanice.[*Grand Canyon Dating Project, Institute for Creation Research, 10946 Woodside Avenue North, Santee, California 92071*]

„Scopul proiectului", scriu savantii de la Institutul de cercetări creationiste (ICC), „este folosirea .<<celei mai de încredere>> metode de datare cu izotopi radioactivi (.<<metoda izocronă>>) cu cea mai precisă tehnică de

măsurare analitică (tehnica spectrografului de masă pentru dilutia izotopică) spre a stabili .<<vârstele>> diferitelor roci din Marele Canion."

Savantii de la ICC au angajat un laborator geotehnic autorizat spre a sprijini acest plan si a supraveghea proiectul, prevenind orice tendintă de a influenta rezultatele, si pentru a supune esantioanele de roci mai multor laboratoare calificate într-un mod care să evite orice subterfugii.

Marele Canion are mai multe straturi si tipuri de roci diferite. Toti sunt de acord că rocile metamorfice precambriene îngropate sub nivelul Canionului trebuie să fie cele mai vechi. Acestea includ zonele Trinity Gneiss, Elves Chasm Gneiss si Zoroaster Granite.

De asemenea, toti sunt de acord că scurgerea de lavă cuaternară de pe Podisul Unikaret este probabil depozitul metamorfic cel mai tânăr din zonă. El provine de la un vulcan, după ce toate depozitele de straturi sedimentare s-au depus si după ce canionul a fost erodat. Lava s-a scurs peste margine, pe versantii canionului deja erodat.

Geologii cei mai traditionalisti cred că gnaisurile si graniturile de adâncime au peste 600 de milioane de ani vechime, probabil în jur de 2000 de milioane de ani, iar vârsta scurgerilor de lavă bazaltică de pe Podisul Unikaret trebuie estimată la câteva mii de ani, fiindcă e vădit mai tânără decât straturile sedimentare din partea de sus a peretilor canionului. Astfel, comparând vârstele măsurate cu acuratete ale mai multor esantioane din cele două zone, vom avea o idee despre siguranta generală a metodelor radiometrice.

Rezultatele preliminare arată foarte interesant. Dar numai măsurătorile scurgerilor de lavă recentă erau încheiate în momentul ultimului raport pe care îl am.

Pentru un acelasi set de roci recente s-au obtinut mai multe cifre de „vârstă model", ele fiind cu totul discordante (adică nu se potriveau defel una cu cealaltă). Cea „mai precisă" vârstă a izocronei rubidiu-strontiu a fost raportată ca fiind de 2,1 miliarde de ani.

Dar vârsta acesta este clar gresită. Lava supusă datării s-a scurs peste marginea canionului deja erodat. Deci vârsta de „2,1 miliarde de ani" trebuie să fie de multe mii de ori mai mare decât vârsta reală a lavei. Acest unic rezultat ar trebuie să fie suficient spre a arunca puternice umbre de îndoială asupra metodelor de datare radiometrică cu metale grele, dar trebuie să asteptăm încheierea proiectului înainte de a trage prea multe concluzii.[*Vezi Steven A. Austin ed., Grand Canyon: Monument to Catastrophe (1994), ca si caseta video însotitoare, Grand Canyon: Monuments to the Flood. (n. ed.)*]

6. Cauzele erorilor

Există câteva posibile surse ale erorilor asociate cu datarea radiometrică. Principalele probleme (începând de la cele de mai mică importantă) sunt:

1. Acuratetea ratelor de dezintegrare - cele mai multe sunt considerate a fi cunoscute cu aproximatie de câteva procente si, dacă sunt gresite, ar avea doar un efect minor asupra datelor.

2. Constanta ratelor de dezintegrare - multi savanti cred că ele au fost constante de-a lungul epocilor, desi acest lucru nu se poate sti cu adevărat. Dar unul dintre primii cercetători, Prof. John Joly de la Trinity College, Dublin, a raportat unele dovezi ce arătau variatii.[*J. Joly, Proceedings of the Royal Society, Londra, Seria A 102, 1923, p. 682.*] Raportul lui Barry Setterfield asupra posibilei variatii a vitezei luminii dă si el referinte istorice despre variatiile ratelor de dezintegrare de-a lungul ultimilor 300 de ani.764 Dar cei mai multi savanti nu s-au arătat prea entuziasti fată de acceptarea acestui concept.

3. Activarea neutronică din surse necunoscute - Prof. Melvin Cook a cercetat minereuri dintr-o mină din Katanga si a descoperit că nu contineau Pb-204 si nici toriu, dar exista o cantitate apreciabilă de Pb-208 ! E clar că acesta nu putea să fi fost primitiv, si nu putea să rezulte din dezintegrarea toriului. Singurul mod în care putea fi explicat era activarea neutronică în Pb-207. Când Cook a făcut această corectie, vârsta calculată s-a redus de la 600 de milioane de ani până la epoca modernă.[*Trevor Norman si Barry Setterfield, „The Atomic*

Constants, Light, and Time", Stanford Research Institute International Invited Research Report, Menlo Park, California, 1987. w Melvin Cook, Prehistory and Earth Models, Max Parrish and Co. Ltd., Londra, 1966, pp. 54-55.] In cele mai multe mine reuri nu este posibil să se vadă acest efect asa de clar, dar faptul arată că un anumit flux de neutroni, posibil de la o supernovă, trebuie să fi avut o puter nică influentă, iar aceasta ar fi fost posibil în întreaga lume, afectând toate rocile într-un mod ce nu poate fi determinat cu usurintă astăzi.

4. Integritatea atomilor în roci - aceasta stârneste cea mai mare îngrijorare tuturor cronologistilor si este motivul cel mai des citat pentru erorile evidente în măsurarea datelor. Sărurile de uraniu sunt solubile în apă si cele mai multe minerale sunt supuse unei infiltrări inegale a componentelor lor chimice. Argonul migrează în mod impredictibil înăuntrul si în afara rocilor. Hurley a raportat că componentele radioactive ale graniturilor stau la suprafata granulelor si pot fi cu usurintă spălate. Cristalele de zircon au fost datate cu metodele U-Pb, dar studiile de microsondaje cu ioni au arătat că uraniul si plumbul sunt fixate în diferite părti ale structurii cristaline. Aceasta arată că de fapt Pb-206 nu putea proveni din dezintegrarea uraniului; deci aceste datări trebuie să fie invalidate.

5. De departe cea mai importantă problemă este continutul izotopic originar al rocii. Cum am putea să stim care a fost materialul originar ? Vom vedea că răspunsul la această întrebare depinde de o decizie ce implică ceva ce nu poate fi dovedit - o decizie pe bază de credintă.

7. Materialul izotopic originar

Geologul uniformist trebuie să presupună o oarecare concentratie initială. Dacă alegerea sa este bună, iar celelalte surse de erori pot fi minimalizate, poate face o determinare precisă a vârstei - cu conditia ca setul de presupuneri făcute de el să fie corect. Dar presupunerile sale se întemeiază întotdeauna pe teoria uniformismului - adică faptul că pământul si rocile sale au luat nastere în mod pur materialist, fără interventie supranaturală, cu mult timp în urmă. Deci dacă încearcă să folosească aceste rezultate spre a dovedi că pământul este vechi si nu a fost creat, foloseste o logică circulară. El elimină de fapt posibilitatea unei creatii supranaturale în sase zile înainte de a face măsurătorile.

Acum câtiva ani am făcut un curs de geologie la facultatea din localitatea mea. în primele lectii profesorul a subliniat importanta credintelor uniformiste ca temelie a geologiei istorice, spunând ceva de felul acesta:

„Oamenii obisnuiau să creadă în tot felul de catastrofe, provocate de interventii supranaturale. Aceste povesti populare i-au făcut pe oameni să creadă că pământul avea numai câteva mii de ani vechime. Astăzi stim, desigur, că acele lucruri nu au avut loc si că pământul e mult mai vechi. El a evoluat lent, timp de miliarde de ani. Aceasta a avut loc conform .<<principiului uniformist>> - ce spune că toate procesele au urmat întot deauna aceleasi legi naturale pe care le observăm astăzi."

Observati usurinta acceptării credintei că istorisirea Bibliei nu poate fi într-adevăr reală. In manualul său clasic de geocronologie [*Vârsta rocilor, planetelor si stelelor*], Henry Faul spune:

„Dacă se acceptă că sistemul solar s-a condensat dintr-un nor primor dial, rezultă că materialele planetelor, asteroizilor si meteoritilor au o ori gine comună. Meteoritii de fier contin ceva plumb, dar numai urme infi me de uraniu si toriu, si deci plumbul e necontaminat de plumb radioge nic, putând fi privit ca un bun esantion de plumb primordial. Tabelul 6-1 dă lista compozitiei izotopice a plumbului extras din câtiva meteoriti de fier. Aceste date pot fi acum folosite ca (Pb207/Pb204) si (Pb206/Pb204) în ecuatia Houtermans, si tot ce rămâne de descoperit pentru a permite cal cularea vârstei pământului este un esantion de plumb dintr-un subsistem închis cu vârstă cunoscută."[*Henry Faul, Ages of Rocks, Planets and Stars, McGraw-Hill, New York, 1966, pp. 65, 67.*]

Observati punctul de pornire al lui Faul - „Dacă se acceptă că sistemul solar s-a condensat dintr-un nor primordial..." Aceasta înseamnă o origine pur naturalistă a pământului, de-a lungul unei perioade mari de timp. El înfă tisează aici credinta obisnuită a celor mai multi savanti evolutionisti că pă mântul si sistemul solar au evoluat dintr-un nor de gaz si praf, într-un timp foarte lung, începând cu miliarde de ani în urmă. Pornind de la

această cre dință de bază, Faul argumentează că alcătuirea originară a elementelor chi mice ale pământului trebuie să fi fost similară cu ceea ce putem vedea azi în meteoriti.

Această presupunere este una dintre principalele probe folosite spre a de termina vârsta pământului si coeficientul izotopic al plumbului din compozi tia rocilor primitive. Dar ea se întemeiază cu totul pe credinta în uniformism si în originea naturalistă a pământului. Fără această credintă de bază, toate măsurătorile datelor ce dau vârste mari ar fi lipsite de sens.

Pe de altă parte, dacă pământul a fost creat dintr-o dată (cum spune Bi blia), Ziditorul putea să-l facă oricum ar fi dorit. Nu ar fi fost silit să urmeze nici una din legile omului - si într-adevăr El a si dovedit acest lucru. Când a făcut pomii din Grădina Edenului, acestia aveau îndată si fructe. Când i-a făcut pe Adam si Eva, ei erau în forma lor matură, nu ca niste prunci. Ni s-a spus că El a făcut aceste lucruri cu înfătisarea maturitătii.[*Acest lucru a fost afirmat categoric de către Sf. Efrem Sirul în tâlcuirea sa la Facere din sec. IV: „Desi ierburile aveau doar o clipă vechime la facerea lor, ele păreau ca si cum ar fi avut câteva luni vechime. Tot asa copacii, desi aveau doar o zi când au răsarit, erau totusi ca pomii vechi de câtiva ani, fiind deplin crescuti si cu fructe începând să se ivească pe ramurile lor." Mai târziu, explicând cum anume luna avea întatisarea matură în momentul facerii ei, Sf. Efrem scrie: „Pe cât de bătrâni erau copacii, ierburile, animalele, păsările si chiar oamenii (când au fost creati), tot pe-atât erau si tineri. Erau bătrâni după infătisarea mădularelor lor si materiilor lor, însă erau tineri pentru ceasul si clipa zidirii lor" (Tâlcuire la Facere, ed. engl., pp. 90-91); (s.n.). Prin această întelegere scriptural-patristică a felului cum a creat Dumnezeu lumea, întreaga temelie a metodelor de datare radiometrică se prăbuseste. Faptul că Sf. Efrem a învătat-o în secolul al IV-lea arată că nu este un argument ad-hoc al savantilor creationisti de azi, ci chiar o tâlcuire de neocolit a Scripturii. (n. ed.)*] De ce nu ar fi

putut face si rocile în acelasi fel ? De ce nu ar fi putut să contină Plumb 206 si Argon 40, astfel încât să apară „mature" ? Savantii sunt de acord că Plumbul 204 trebuie să fi fost prezent încă de la începuturile pământului. De ce nu s-ar putea ca si Plumbul 206, 207 si 208 să fi apărut în acelasi fel ?

Intrucât o lucrare preistorică a lui Dumnezeu nu este supusă investigatiei stiintifice, fiind deci în afara metodelor stiintei, multi savanti îl exclud pe Dumnezeu din probabilitatea stiintifică, presupunând pur si simplu că Dumnezeu nu a intervenit niciodată. Ei caută explicatii pur materialiste, ca si cum aceasta ar fi singura alegere acceptabilă stiintific. Dar aceasta nu ne duce la problema reală. Vedem că datarea radiogenică nu se întemeiază doar pe măsurători fizice. Temeiul său este o credintă filosofică - credinta cuiva despre felul cum a apărut lumea.

Vedem că problema „pământ vechi - pământ nou" se poate rezolva doar în functie de credinta întemeietoare pe care o alegem.

Dacă alegem credinta în materialism si excludem posibilitatea interven tiei supranaturale, atunci suntem îndreptătiti să credem că pământul are mili arde de ani vechime.

Totusi, dacă recunoastem un Dumnezeu care poate să intervină si a inter venit în propria zidire, atunci suntem îndreptătiti să credem în istorisirea biblică si într-o vârstă de doar câteva mii de ani.

Nici una dintre alegeri nu ni se impune prin dovezile fizice. Mai degrabă alegerea noastră se face din motive filosofice, iar apoi potrivim probele cu unul sau altul din sistemele de credintă întemeietoare.

Parintele Seraphim Rose